வெளியீடு 9.

பிரகிருதிவாதம்.

ஆக்கியோன்:

ஈ. வெ. இராமசாமி,

சுயமரியாதை இயக்க ஸ்தாபகர்.

வெளியிடுவோர்:

பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிட்டெட்

ஈரோடு.

[அணா 3.

1934.

ஓம்.

ராமகிருஷ்ண

விவேகானந்தர் சங்கம்

காரைக்குடி

நன்கொடையாளர் [illegible]

ஊர் ....

புத்தக எண் [illegible] பதிவு எண் [illegible]

24.

MATERIALISM.

by

E. V. RAMASAMY,

Founder of the Self-Respect League.

Publishers:

THE RATIONAL BOOKS PUBLISHING SOCIETY Ltd., ERODE.

1934.

பிரசுரிப்போர் முன்னுரை.

—:o:—

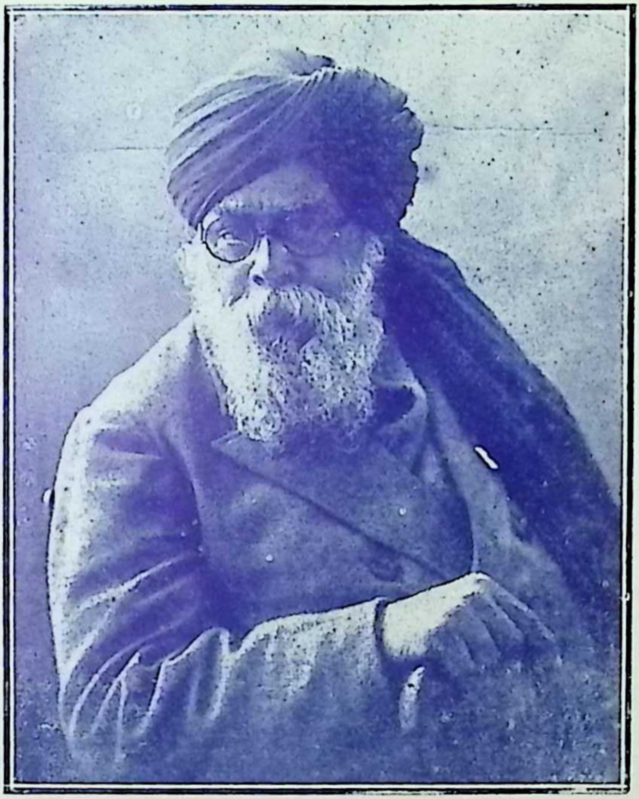
தோழர் ஈ. வெ. இராமசாமி அவர்களால் பற்பல சந்தர்ப்பங்களில் திராவிடன், குடிஅரசு, புரட்சி, குமாரவிகடன் முதலிய பத்திரிகைகளில் எழுதிய பல அரிய விஷயங்களைத்திரட்டி பிரகிருதிவாதம் (லோகாயதவாதம்) என்னும் பெயருடன் இப்புத்தகம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இவைகளை அப்பத்திரிகைகளிலிருந்து திரட்டி வெளியிட அனுமதி நல்கிய மேற்கூறிய பத்திரிகைச் சொந்தக்காரர்களுக்கு நமது நன்றியுரித்தாகுக.

ஈரோடு,
18—3—34.

பகுத்தறிவு
நூற்பதிப்புக்கழகத்தார்.

PRINTED AT THE CENTRAL PRESS, ERODE.

ஈ. வெ. இராமசாமி.

பிரகிருதிவாதம்.

———)○(———

கடவுளும் மதமும்.

முதல் அத்தியாயம்.

சுயமரியாதை இயக்கம் நாட்டில் பரவ ஆரம்பித்த பிறகு, அதிலும் அவ்வியக்கம் நாட்டில் சற்று செல்வாக்குப்பெறத் தொடங்கியபின்பு, மக்களுக்குள் தானாகவே ஒருவித குழப்ப உணர்ச்சி தோன்றியிருப்பதை நாம் நன்றாய் உணர்ந்துவருகின்றோம். அதோடுகூட பார்ப்பனர்களும் பார்ப்பனரல்லாதார்களில் அரசியல், தேசியம் ஆகியவைகளின்போல் பிழைக்கும் பிழைப்புக்காரர்களும், சமயம், புராணம், பிரசங்கம் ஆகியவைகளின் போல் பிழைக்கும் பிழைப்புக்காரர்களும் இவ்வியக்கத்தை எதிர்க்கக் கடவுளையும், மதத்தையும் பற்றிய பொதுமக்களின் குழப்பத்தைத் தங்களுக்கு ஆதாரமாய் வைத்துக்கொண்டும், மற்றும் திரித்துக்கூறிக்கொண்டும் விஷமப்பிரசாரம் செய்து வருவதாலும், நமது இயக்கத்தில் உண்மையான பற்றுக்கொண்ட உண்மை நண்பர்களிற் சிலர் இவ்விஷமப் பிரசாரத்தைக்கண்டு பயப்படுவதாகத் தெரிவதாலும், மற்றும் சில பெரியோர்களும், சமய சம்பந்தமாக மனத்தடிப்புக் கொள்வதாலும், நமது நிலைமையும், கடவுள், மதம் என்பதுபற்றி நாம் கொண்டுள்ள கருத்தின் நிலைமையும் சற்று விளக்கிவிட வேண்டுமென்பதாகக் கருதி இங்கே

எழுதப்புகுந்தோம். இவைகளைப்பற்றி இதற்கு முன்னும் பல தடவை பேசியும், எழுதியுமிருக்கின்றோம். ஆயினும் அவைகளைவிட இது சற்று தெளிவாக இருக்கலாம் என்கின்ற எண்ணத்தின்மீதே இதை எழுதுகின்றோம். வாசகர்கள் தயவு செய்து இதைச்சற்று நிதானமாகவும், கவனமாகவும் படித்துப்பார்க்கும்படி வேண்டுகின்றோம். இந்த முதல் அத்தியாயமானது இதே தலைப்பின் கீழ் திருநெல்வேலி ஜில்லா இரண்டாவது சுயமரியாதை மகாநாட்டின் முடிவுரையின்போது நம்மால் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டதை அனுசரித்தும், சிலநண்பர்கள் அதை விளக்கி எழுதும்படி சொன்னதை ஆதரித்தும் எழுதப்பட்டதாகும்.

முதலாவதாக, நமக்குக் கடவுளைப்பற்றியாவது, மதத்தைப்பற்றியாவது சிறிதும் கவலை இல்லை என்பதாகவும், கஷ்டப்படும் மக்களின் துன்பம் நீங்கி அவர்களுக்கு அறிவு, ஆற்றல், இன்பம் ஆகியவைகளில் உள்ள கட்டுப்பாட்டை உடைத்து விடுதலையை உண்டாக்கவேண்டும் என்பதே முக்கிய கவலை என்பதாகவும் அநேக தடவைகளில் வெளியிட்டிருக்கின்றோம். அதுவும் பலர் நம்முடைய இம்முயற்சியில் கடவுளையும், மதத்தையும், கொண்டுவந்து குறுக்கே போட்டுவிட்டதால்தான் நாம் அதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியதாயிற்றே யொழிய உண்மையில் கடவுளையும், மதத்தையும்பற்றி பேசவேண்டும் என்கின்ற அவசியத்தையோ, ஆசையையோ கொண்டு நாம் அதில் பிரவேசிக்கவில்லை. அதுபோலவேதான் சைவ சமயத்தைப் பற்றியும் நாம் பேசவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதும் என்போம். எப்படியெனில் சில சைவத்தலைவர்கள் நமக்கு எதிராகத் தம்மால் கூடிய சூழ்ச்சிகள் எல்லாம்

செய்து பார்த்தும் ஒன்றிலும் பயன் பெறாததால் கடைசியாகச் சமயமென்றும், சமயப்பெரியாரென்றும் கூறிக்கொண்டு அவ்வார்த்தைகளையே தமது ஆயுதமாகவும், சமய சம்மந்தமான சில பைத்தியக்காரர்களைத் தமக்குப்படையாகவும் வைத்துக்கொண்டு அவர்களைத் தெருவில் இழுத்துநம்மீது உசுப்படுத்திவிட்டுச் சூழ்ச்சிப்போர் தொடுக்க ஆரம்பித்ததின் பலனாய்ச் சைவசமயம் என்பதும் சமயாச்சாரியர்கள் என்பவர்களும் சந்திக்கு வரவேண்டியவர்களானதோடு சைவப் பெரியார்கள் என்பவர்களின் சாயமும் வெளுக்கவேண்டியதாய் விட்டது.

இன்றையத்தினம் பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், ராமாயணம், பாரதம் ஆகியவைகளிலுள்ள கதைகளை நம்பி முக்கிய கதாநாயகர்களைக் கடவுள்களாக மதித்து வணக்கம், பூஜை, உற்சவம் செய்ய எவனெவன் சம்மதிக்கின்றானோ அவன் மாத்திரமே கடவுள் நம்பிக்கையும், சமயப் பற்றும் கொண்டவன் என்றும், மற்றவர்கள் நாத்திகர்கள் —சமயத் துரோகிகளெனவும் திர்மானிக்கப்பட்டு, அதுவே முடிந்த முடிவாகவும் சொல்லப்பட்டுவிட்டது. இது எப்படி இருந்தபோதிலும், கடவுள், மதம் என்பது என்னவென்பது பற்றியும், இவை எப்படி உண்டாயிற்று என்பதுபற்றியும், இவற்றை உண்டாக்கியவர்கள் கெட்ட எண்ணத்தோடு உண்டாக்கினார்களா? அல்லது நல்ல எண்ணத்தோடு உண்டாக்கினார்களா? அல்லது அறியாமையினாலுண்டாக்கினார்களா? என்பவைகளைப்பற்றியும், இவற்றில் நமது—அதாவது மக்கள்—கடமை என்ன என்பதுபற்றியும் சற்று ஆலோசித்துப்பார்க்கக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். அதைப்பற்றி முதலாவதாக இங்கு குணம், உருவம், பெயர் அற்ற தன்மைகளையுடைய

கடவுள் என்பதைப்பற்றியும், மக்களின் வாழ்க்கை நலத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட கொள்கைகள்தான் மதம் என்று சொல்லப்படும் மதத்தைப்பற்றியுமே இங்கு விவரிக்க கருதியுள்ளோமே தவிர, மற்றப்படி பல கடவுள்களின் தன்மையையும், மதப்பிரிவுகளான கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய, ஜைன, பௌத்த, சீக்கிய, சைவ, வைணவ, ஸ்மார்த்த, சாக்கிய, வாம முதலிய பல உள் மதங்களைப்பற்றியும் நாம் இங்கு தனித்தனியாகப் பிரஸ்தாபிக்க உத்தேசமில்லை. ஏனெனில், அவற்றிற்கு ஏற்கனவே மறுப்புகள் தாராளமாய் வெளிப்பட்டு ஒருவருக்கொருவர் பதில் சொல்ல முடியாமல் தத்துவார்த்தம் என்கின்றதற்குள் அடைக்கலம் புகுந்தும், நம்பித்தான் ஆகவேண்டும் என்கின்ற நிர்ப்பந்தத்திற்குள் புகுந்துமேதான் ஒவ்வொருவரும் அவரவர்கள் கடவுளையோ, கடவுள் தூதர்களையோ, அவதாரங்களையோ, சமயங்களையோ, சமயாச்சாரியர்களையோ காப்பாற்றிக்கொள்ள முடிந்ததேயொழிய அறிவின்மீதோ, நியாயத்தின்மீதோ, நிலைநிறுத்த முடியாமற்போய்விட்ட விஷயம் உலகமறிந்ததாகும். ஆதலால் இவ்வதிகாரத்தில் நாம் அவற்றில் பிரவேசிக்கவில்லை.

முதலாவது மக்களுக்குக் கடவுள் எப்பொழுது? எப்படி ஏற்பட்டது? என்பதைப்பற்றி ஆராய்வோம். மனிதன் பிறந்து வளர்ந்து நினைக்கப்பட்ட பிறகுதான் கடவுள் என்கின்ற ஒரு வஸ்து நிச்சயம் செய்யப்பட்டு இருக்கவேண்டும். அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஏனெனில் இப்போது கூட மக்களுக்குப் பிறர் சொல்லிக்கொடுத்த பிறகுதான் கடவுள் என்கின்ற பேச்சும் நினைப்பும் ஏற்படுகின்றதே தவிர தானாக ஏற்படுவதில்லை. எப்படியெனில், சிறு குழந்தைகளை

நாம் கட்கத்தில் இடுக்கிக்கொண்டு ஒரு உருவத்தையோ, வஸ்துவையோ காட்டி சாமி என்றும், அதை கைகூப்பிக் கும்பிடு என்றும் சொல்லிக்கொடுத்த பிறகே, குழந்தை சாமியைக் கும்பிட அறிகின்றது. அதுபோல, ஆதியிலும் மனிதன் பிறந்த பிறகுதான் அவன் மனதிற்குக் கடவுள் நினைப்புத் தோன்றியிருக்கவேண்டும். அது எப்படி என்றும், எப்போதென்றும் பார்ப்போமானால் சாதாரணமாக மனிதனுக்கு அறிவு வளர்ச்சியும், ஆராய்ச்சி வளர்ச்சியும் இல்லாத காலத்தில்தான் கடவுள் நினைப்புத்தோன்றி இருக்கவேண்டும். கடவுள் என்பது—கடவுள், தெய்வம், அல்லா, காட் என்ற தமிழ், சமஸ்கிருதம், அரபி, ஆங்கிலம் முதலிய பலபாஷைகளில் பல சொற்களாக இருந்தாலும் குறியில்—அர்த்தத்தில் உலகத் தோற்றத்திற்கும், நடப்பிற்கும், அழிவிற்கும் காரணமாகிய ஒரு சக்தியையே குறிப்பிடுவதாகவும், அதாவது சிலரால் இயற்கை என்று சொல்லப்படுமானால், அவ்வியற்கையின் இயங்குதலுக்கும், பஞ்சபூதக்கூட்டு என்று சொல்லப்படுமானால் அக்கூட்டின் சேர்க்கைக்கும் ஏதாவது ஒரு சக்தி இருந்துதானே ஆகவேண்டும் என்பதுவும், அந்த சக்தி தான் கடவுள், எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன், அல்லா, காட் என்று சொல்லப்படுகின்றதென்று சொல்வதானாலும், அந்த சக்தி என்னும் கடவுளை எப்படி மக்கள் மனதிற்கு வந்தார் என்பதுதான் இங்கு விசாரிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. ஆகவே அந்த சக்தி மனிதனுக்குத் தோன்றிய காலம் எது என்பதாகவும், அது நம் நாட்டைப் பொறுத்தவரை எப்படியிருந்தது என்பதாகவும் பார்க்க வேண்டுமானால், நம் நாட்டிலுள்ள கடவுள்களைக் கொண்டுதான் அதைத் தாராளமாய் உணர முடியும். அதாவது இப்போது நமது நாட்டிலுள்ள கடவுள்

கள் எவையென்றால் பூமி, மலை, காற்று, நெருப்பு, நதி, சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரம், மழை, இடி, மின்னல், மேகம், நோய்கள், பயங்கரமான மிருகங்கள் ஆகியவைகளெல்லாம் கடவுளாகக் கருதப்படுகின்றன. இவைகளெல்லாம் இவற்றின் உண்மையை அறிய ஆற்றல் இல்லாத காலத்தில் கடவுளென்று ஒப்புகொள்ளப்பட்டவைகள். அதிலும் இமயமலையே கைலையங்கிரியாகவும், அதுவும் வெள்ளி மலையாகவும், அங்கு கடவுள் இருப்பதாகவும், அங்கிருந்து வரும் நீர் அம்மலையிலுள்ள கடவுளின் தலையிலிருந்து வருவதாகவும், கருதப்பட்டதோடு இமய மலைக்கு அப்பால் ஒரு நாடும் கண்டு பிடிக்க முடியாதிருந்ததும், மேல்நாட்டை மேல் லோகமென்றும், கீழ்நாட்டை பாதாள லோகம், நாகலோகம் என்றும் இப்படிப்பலவாறாகக் கடவுள் தன்மையைச் சொன்னதற்குக் காரணமென்னவென்று பார்க்கும்போது அவற்றின் உண்மையைஅறியமுடியாததாலேயே அவைகளைக்கடவுளென்றும், அவற்றின் இயங்குதலை கடவுள் சக்தியென்றும் சொல்லவேண்டிய அவசியம் தானாகவே ஏற்பட்டது. இப்போதும் மனிதன் தன்னால் முடிந்தவைகள் போக முடியாதவைகளுக்கே கடவுள் சக்தி என்று சொல்லிவிடுகின்றான். உதாரணமாக, சிறு குழந்தைகள் ஒரு ஜாலவேடிக்கைக்காரனுடைய செய்கையை மந்திர சக்தி என்றும், தெய்வ சக்தி என்றும், உபாசான சக்தி என்றும் குட்டிச்சாத்தான் சக்தி என்றும் கருதுகிறார்கள். சிறுவனாயிருக்கும்பொழுது நாமும் அப்படியே கருதியிருந்தோம் இப்போது அறிவுவளர்ச்சிபெற்றபின் அந்த ஜால வேடிக்கைகளை மந்திரசக்தியென்றுஎண்ணாமல் தந்திரம், கைத்திறம் என்று சொல்லுகின்றோம். மற்றும் அந்தஜால வேடிக்கைக்காரன்செய்யும் ஜாலத்தின்வழி இன்னதென்று நமக்குத்தெரியாவிட்டா

லும்கூட நாம் அவற்றை ஒரு காலமும் மந்திரசக்தி என்றோ, தெய்வ சக்தி என்றோ சொல்லாமல் "இது ஏதோ தந்திரம் தானே ஒழியவேறில்லை; ஆனால் அது இன்னதுஎன்று கண்டுபிடிக்கநம்மால்முடியவில்லை' என்று சொல்லிவிடுகின்றோம். எனவே ஒரே காரியம் நமக்கே ஒரு காலத்தில் மந்திரமாகவும், தெய்வ சக்தியாகவும் தோன்றியது. பிறகு அது தந்திரம் என்று தோன்றக் காரணம் என்னவென்றால், அது அறிவு வளர்ச்சியும், ஆராய்ச்சியின் பலனுமேயாகும். அதுபோலவே நமக்கு இப்போதுதெய்வ சக்தி, கடவுள் சக்தி என்று தோன்றுகின்ற காரியமெல்லாம் மேல்நாட்டாருக்குக் கடவுள் சக்தி என்று தோன்றுவதில்லை. உதாரணமாக, சூரிய சந்திர கிரகணம் இன்னது என்று கண்டுபிடிக்கமுடியாத காலத்தில் நாம் அவைகளுக்கு ஒரு தெய்வ சக்தியைக் கண்டுபிடித்து, சூரியன் என்கின்ற தெய்வத்தை ராகு என்கின்ற பாம்பு பிடிப்பதாகவும், அது சூரியன் என்கின்ற கடவுளுக்கு ஏற்பட்ட சாபம் என்றும் சொல்லி, அச்சாபம் தீர நாம் மந்திரங்கள் ஜெபித்து அத்தோஷம் தீர ஸ்நானமும் செய்துவருகின்றோம். இது வானசாஸ்திரம் தெரியாத காலத்தில் ஏற்படுத்திக்கொண்ட கருத்தாகும். இப்போது வானசாஸ்திரம் தெரிந்தவர்கள் பூமி, சூரியன், இவற்றின் இயக்குதல் அதன் கால அளவு ஆகியவைகளைக் கண்டு பிடித்த பின், சூரியனைப் பாம்பு கடிப்பதில்லை என்பதையும் ஒருவாறு நன்றாய் உணருகின்றோம். அதுபோலவே எங்கிருந்து எப்படி மழைத்தண்ணீர் வருகின்றதென்பது தெரிந்தவுடன் நதிக் கடவுளும், மேகக் கடவுளும் வர்ண பகவானும் சிறிது சிறிதாக நம்மனதைவிட்டு மறையத் தொடங்கிவிட்டன. அதுபோலவே வியாதிகள் எப்படி வருகின்றன என்கின்றதான சுகாதார ஆராய்ச்சியும், உடற்கூறு

ஆராய்ச்சியும் நமக்குத் தெரியப் புறப்பட்ட பின்பு பேதி, மாரிஅம்மை முதலிய தெய்வங்களின் உணர்ச்சியும் மதிப்பும் சிறிது சிறிதாக மறையத் தலைப்பட்டன. இதுபோலவே காற்று, கருப்பு, பேய் முதலியவைகளும் மறைந்து வருகின்றன. துப்பாக்கி பீரங்கி முதலிய ஆயுதங்கள் கண்டுபிடித்தபின் யானை, புலி, சிங்கம் முதலிய தெய்வங்களைப்பற்றிய பயமும் மறைய ஆரம்பித்துவிட்டன. இந்த முறையில் இன்னும் நமக்குள் மீதி இருக்கும் கடவுள் உணர்ச்சிகள் எவை என்று பார்ப்போமானால் காரண காரியம், ஆதாரம் முதலிய விவரங்கள் கண்டுபிடிக்க முடியாதவைகளையே கடவுள் செயல் என்றும், கடவுள் சக்தி என்றும் சொல்லிவருகின்றோம். இவைகளும் நாளுக்குநாள் மனிதன் அறிவுவளர்ச்சியும் ஆராய்ச்சியும் முதிர முதிர மறைந்துகொண்டேதான் வரும். மேலும் இப்போது ஒருவருக்குக் கடவுள் சக்தி என்று தோன்றப்படும் காரியங்கள் மற்றொருவருக்குக் கடவுள் சக்தி என்று தோன்றப்படாமலிருப்பதையும் பார்க்கின்றோம். அது அவ்விருவருடைய அறிவு ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றின் வித்தியாசமேயாகும்.

இப்போதும் நம் மனதிற்கு எட்டாத காரியங்களை மேனாட்டார் செய்யும்போது நாம் அதிசயப்பட்டாலும் அதை மந்திரசக்தி என்று நாம் சொல்லத் துணிவதில்லை. இந்த அளவுக்கு நாம் தைரியம் பெற்றுவிட்டோமென்றாலும் நமக்குப் பூரண அறிவும் ஆராய்ச்சி முடிவும் ஏற்படும் வரை கடவுள் உணர்ச்சி நம்மை விட்டு விலக முடியாது. அன்றியும், வாழ்க்கையின் பக்குவமடையாதவர்களுக்குக் கடவுள் உணர்ச்சி சிறிதுகாலம்வரை இருந்தே தீரவேண்டியதாயுமிருக்கின்றது. அதாவது கஷ்டப்பட்டு ஏமாற்றமடைந்தவனுக்கும்

ஈடுசெய்யமுடியாத நஷ்டமடைந்தவனுக்கும் கடவுள் செயல் என்பதைசொல்லித்தான் ஆறுதலையும் திருப்தியையும் அடையச்செய்யவேண்டியிருக்கின்றது. நல்ல அறிவும் ஆராய்ச்சியும் உடையவர்களும் தங்களுக்கு காரணகாரியம் எட்டாத இடத்திலும், ஈடுசெய்ய முடியாத இடத்திலும் கடவுள் செயல் என்பதைக் கொண்டுதான் திருப்தி அடைகின்றார்கள். அப்போது தங்கள் அறிவுக்கு மேல் ஒன்று இருப்பதை எண்ணித்தீரவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆனால் உறுதியான பக்குவமடைந்தவர்கள் எந்த விஷயத்திற்கும் தங்களுக்குத் தெரிந்த காரணத்தைக் கொண்டு சமாதானமடைவதும், தெரியாததாயிருந்தால் நமக்கு எட்டவில்லை என்றோ, அல்லது இதுதான் இயற்கை என்றோ கருதி திருப்தியடைவதுமாய் இருக்கின்றார்கள். எனவே சாதாரண மக்களின் கடவுளுக்கும், சற்று அறிவுடைய மக்களின் கடவுளுக்கும், ஆராய்ச்சிக்காரர்களின் கடவுளுக்கும், பக்குவமடைந்தவர்கள் எண்ணத்திற்கும் வித்தியாசங்களுண்டு. ஒருவருக்கொருவர் கடவுள் வணக்கத்திலும், கடவுள்மீது சுமத்தும் பொறுப்பிலும் வித்தியாசங்களுண்டு.

கடவுள் என்கின்ற உணர்ச்சி மக்களுக்கு எப்போது எப்படி உண்டாயிற்று என்பதைப்பற்றியும், அவ்வுணர்ச்சி மக்களுக்கு எதுவரையும் இருக்கமுடியும் என்பதைப்பற்றியும் சுருக்கமாக இதன் முன்னர் எழுதி இருக்கிறோம். அதாவது மனிதன் உலகத் தோற்றத்திற்கும், நடப்பிற்கும், சம்பவங்களுக்கும் காரணம் கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையில் கடவுள் சக்தி என்றும், கடவுள் செயல் என்றும் நினைத்துக் கொள்ளுவதும், உதாரணமாக, அவற்றிற்குக் காரணகாரியம் தோன்றிய பின்பு அந்நினைப்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறிவிடுவதும் சகஜம் என்பதாகக் குறிப்பிட்டு இருக்கிறோம்

இந்த முறையிலேயேதான் கொஞ்சகாலத்திற்கு முன் அநேக விஷயங்கள் கடவுள் செயல் என்று எண்ணியிருந்த மக்கள், விஞ்ஞான (சைய்ன்ஸ்) ஆராய்ச்சி ஏற்பட்ட பிறகு, அவ்வெண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு அநேக விஷயங்களை மனிதன் செயல் என்று சொல்லத் தைரியம் கொண்டுவிட்டார்கள். உதாரணமாக, கம்பியில்லாத் தந்தி விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். கம்பியில்லாத் தந்தி ஏற்படுத்தியிருக்கும் விஷயமும், அது எப்படி செய்யப்படுவது என்கின்ற சைய்ன்ஸ் உணர்ச்சியும் நமக்குத் தெரியாமல் இருக்குமானல் நாம் இன்னமும் அதை "ஒரு தெய்வீக சக்தி" என்றும், பழைய காலத்து ரிஷிகள் பேசிக்கொண்டிருந்ததாய்ச் சொல்லப்படும் "ஞான திருஷ்டி சம்பாஷணை" என்றுமே சொல்லித்திரு வோம். ஆதலால் மக்களுக்கு அறிவும் ஆராய்ச்சியும் வளர வளர கடவுள் உணர்ச்சியின் அளவு குறைந்துகொண்டே போகும் என்பது திண்ணம். அதுபோலவே அறிவும் ஆராய்ச்சியும் குறையக் குறையக் கடவுள் உணர்ச்சி வளர்ந்து கொண்டேவரும் என்பதும் ஒப்புக்கொண்டாகவேண்டும். இப்போதும் பகுத்தறிவு குறைந்த மக்களிடமேதான் அநேக மாக, தொட்டதற்கெல்லாம் கடவுளும், அவர்தம் செயல் களும் தாண்டவமாடுவதைப் பார்க்கின்றோம். அவர்கள் மேலேயே "கடவுள்வருவதை" க்கூடப் பார்க்கின்றோம். காட்டுமிராண்டிப் பக்குவமுடையவர்களிடமே அநேகமாக கடவுளைப்பற்றிய கதைகள் என்பவைகளும், புராணங்கள் என்பவைகளும் மதிப்புப்பெற்று இருப்பதையும் பார்க்கின் றோம்.

கொஞ்சக் காலத்திற்குமுன் அக்கதைகளை அப்படியே-அதாவது கடவுள்சக்தியில் நடைபெற்றது என்று நம்பிக்

கொண்டிருந்தவர்கள்கூட இப்போது அப்படியே நம்புவதற்கு வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு தங்களுக்குள்ள அறிவு வளர்ச்சியில்லாத்தன்மையை மறைத்துக்கொண்டு சைய்ன்ஸின் மூலம் அக்கதைகளை மெய்ப்பிக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு கஷ்டப்படுகின்றார்கள்.

இதிலிருந்து என்ன ஏற்படுகின்றதென்றால், மக்கள் வரவர இப்போது சைய்ன்சுக்குப் பொருத்தமில்லாததை ஏற்க மறுக்கக்கூடிய நிலைமைக்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பது விளங்குகின்றது. மழையை வரச்செய்வதும், செத்தவனை மறுபடியும் பிழைக்கச்செய்வதும், பேச்சுகளையும் நாட்டியங்களையும் யந்திரங்களில் பிடித்துக்காட்டுவதும் போன்ற காரியங்கள் மனிதனால் செய்யக்கூடும் என்கின்ற நிலை ஏற்பட்ட பிறகு, மிக்கப்பாமர ஜனங்களுக்குக்கூட இவையெல்லாம், கடவுள் செயல் என்கின்ற குருட்டு நம்பிக்கை குறைந்து வருவதில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை. எனவே ஒரு காலத்தில் அறிவு வளர்ச்சியும் ஆராய்ச்சி வலையும் இல்லாதபோது ஏற்பட்ட கடவுள் சம்மந்தமான எண்ணங்கள் இனியும் இருந்துதான் தீரவேண்டுமா என்றால் அது இருந்துதான் வருகிறது, எப்படியும் அது ஒரு அளவுக்காவது—கொஞ்சமாவது இருந்துவரக்கூடும் என்றே சொல்லுவோம்.

ஏனெனில் மனிதன், தான்எல்லாம் அறிந்தவன் என்கின்ற ஆணவத்தை உடையவனானதால் தன் புத்திக்கு எட்டாததைத் தனக்குத்தெரியவில்லை என்று கண்ணியமாய் ஒப்புக்கொள்ள சுலபத்தில் சம்மதிக்க இஷ்டப்பட மாட்டானகையால், அங்கு—அதாவது தனக்கு அறிவு கட்டையாய்ப் போனபோது அவனுக்கு கடவுள் நம்பிக்கையும், கடவுள் செயலும் வந்துதான் தீரும். இதை மாற்றுவது சுலபமான

காரியமல்ல. பூரண அறிவு வளர்ச்சிபெற்றால்தான் முடியும். அன்றியும், சிலர் உண்மையை அறிந்திருந்தாலும் சுயநலமோ; முடப்பிடிவாதமோ காரணமாகத் தங்களுக்கே புரியாதவற்றைப்பேசி பாமர மக்களை மயக்கிக்கொண்டும் இருப்பார்கள். ஏனெனில், மக்களுக்கு கடவுள் நம்பிக்கை இருப்பதாலேயே அவர்கள் பிழைக்கக் கூடியவர்களாய் இருப்பதினால்தான். எது எப்படி இருந்தபோதிலும் உலகத்தில் கடவுள் சம்மந்தமான குருட்டு நம்பிக்கைக்கு இருந்த மதிப்பு குறைந்துவிட்டதால், கடவுள் உணர்ச்சியும் எப்படியும் மக்களுக்கு வரவர குறைந்து கொண்டுதான் போகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதற்காக வருத்தப்படுவதிலோ, யார் மீதாவது குற்றம் சொல்லுவதிலோ பயனில்லை. ஆனால், அவ்விதக் குருட்டு நம்பிக்கையும் முடப்பிடிவாதமும் ஒழிந்த காலத்தில்தான் உலகத்தில் ஒழுக்கமும், சமத்துவமும், இன்பமும் நிலைபெறும் என்பது மாத்திரம் உறுதி.

மதம்.

மதம் என்னும் விஷயமும் ஆராயத் தகுந்ததேயாகும். மனிதவர்க்கம் விலங்குகளைப் போல் தனித்தனியே காடுகளில் வாசஞ்செய்து வந்த நிலைமைமாறி குடிசைகட்டிக் கூடிக் குலாவி வாழ ஆரம்பித்தபோதே அவற்றிற்குச் சில கொள்கைகள் தேவையாகிவிட்டது. எப்படி எனில், எப்படி தனியே இருக்கும் மக்கள் ஏதாவது ஒரு பொது நன்மையை உத்தேசித்து, தங்களுக்கென்று ஒரு சங்கத்தை நிறுவினால் உடனே அதற்குக் கொள்கைகள் நிர்ணயிக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிடுகின்றதோ அதேபோல் மனிதர்களின் கூட்டு வாழ்க்கைக்குக் கொள்கைகளை நிர்ணயிக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. அதேபோல் மனிதர்களின் கூட்டு

வாழ்க்கைக்கும் கொள்கைகளைத் தீர்மானிக்க வேண்டியதாகி விட்டது. அக்கொள்கைகள்தான் இப்போது மதம் எனப் படுவதாக இருக்கிறது. அம்மாதிரியான கொள்கை நிர்ணயங்களை மீறக் கூடாது என்பதற்கு நிபந்தனைகள் ஏற்படுத்தி, அந்நிபந்தனைகளை மீறி நடப்பவர்களைத் தண்டிக்க முடியாத நிலையிலோ, அல்லது தண்டிக்க வேண்டாம் என்று தோன்றிய சமயத்திலோ, அல்லது சிலரின் சுயநலத்திற்காகவோ, வேறுவிதத்தில் ஏமாற்றி பிழைப்பதற்காக வேண்டியோ அக்கொள்கைகளைக் கடவுள் என்பவற்றுடன் சம்மந்தப்படுவதனால்தான் மக்கள் ஏமாறுவார்கள் என்கின்ற எண்ணம் கொண்டோ, அவற்றைக் "கடவுள் உண்டாக்கினார்" என்றும், அவற்றிற்கு மீறி நடந்தால் "கடவுள் தண்டிப்பார்" என்றும் சொல்லவேண்டியதாய் விட்டது. (இந்த இடந்தான் முதன் முதலாக மனிதன் தவறு செய்த இடமாகும்.) ஆனால், இந்தக் கொள்கைகள் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது எப்படி? எந்த ஆதாரங்களைக் கொண்டு! என்று பார்ப்போமேயானால், அது அந்தக் காலத்திய நிலைமை, சிதோஷ்ணஸ்திதி, மக்களின் அறிவு நிலை—அதாவது பாமர மக்களின் அறிவீனம், சிலரின் சூழ்ச்சித்திறம் ஆகிய நிலையில்—அதாவது காலதேச வர்த்தமானத்திற்கு ஏற்பச் செய்யப்பட்டவைகள் என்றே சொல்லவேண்டும். மேலும், ஒருகுறிப்பிட்ட கொள்கை, பிற்கால தேசவர்த்தமானத்திற்கோ, சிலரின் சுயநலத்திற்கோ ஏற்றதாயில்லாவிட்டால், யாராவது அறிஞர், அல்லது தந்திரக்காரர் அதைமாற்ற நினைக்கும்போது பாமர மக்கள் மூடநம்பிக்கையின் பலனாய், தங்கள் பிடிவாதத்தைக்காட்டி மாற்ற சம்மதிக்காத காலத்தில் பிரிந்துபோய்ப் புதியகொள்கைகளை வகுத்து-அதாவது முன்னையதைத்திருத்தியோ, அல்லது சிலவற்றைமாற்றியோ, அல்லது சில புதியதுகளைச் சேர்

த்தோ ஏதாவது ஒன்றைச்செய்ய நேரிடும்போது அது ஒரு புதிய மதமாக ஏற்பட்டுவிடுகின்றதும் உண்டு. இதனால் பாமர மக்கள்—அதாவது குருட்டுப் பிடிவாதமுள்ளவர்கள் "என் மதம் பெரிது" "உன் மதம் சிறிது" என்கின்ற மதச்சண்டைக்கு ஆளாகிவிடவும் நேரிட்டு விடுகின்றது.

இந்த சண்டையில்லாமல் திருத்தப்பாடு செய்யலாமா? என்று நினைத்த பெரியோர்கள், அக்கொள்கைகளை மாற்றாமல் பழைய கொள்கைகளுக்கே புதிய வியாக்கியானங்களைச் செய்து திருப்தி செய்ய முயற்சித்து இருக்கின்றார்கள். ஆனாலும், அம்முயற்சிகளின் பலனும், முடிவில் உட்சமயங்களாகவும், சார்புச்சமயங்களாகவும் மாறிற்றேயொழிய, கொள்கைகளின் முக்கியங்கள் திருத்தப்பட முடியாமலேயேபோய் விட்டது. இப்படியேதான் மதங்கள் வெகுகாலமாய் மாறிமாறியும், திரிந்து திரிந்தும், பெருகிக்கொண்டும் வந்ததனாலேயே மதங்களின் உண்மைத் தத்துவமும் அவசியமும் அறிவதற்கில்லாமற் போனதோடு அதை ஒரு சடங்காகவே கொள்ள வேண்டியதாகியும் விட்டது. இன்றையத்தினம் எந்த மதக்காரனையாவது கண்டு உன் மதம் என்ன? அதன் தத்துவம் என்ன? என்றால் சிலசடங்குகளையும் குறிகளையும் மாத்திரந்தான் சொல்லுவானே ஒழிய அதன் உண்மைத் தத்துவம்-அதாவது எந்தக் கருத்தைக்கொண்டு அதில் மதத்தை உண்டாக்கினார்களோ அதைக்கூறமாட்டான்; அறிந்திருக்கவும் மாட்டான். அதோடு அம்மூலக் கொள்கைக்கு நேர்விரோதமாக அறியாமையும் ஒழுக்கீனங்களும் புகுந்துவிட்டதன்றி சிலர் அவற்றைத் தங்கள் சுயநலத்திற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளும் கருவியுமாய்விட்டது. சிறப்பாக இப்போதைய முக்கிய மதங்கள் என்று சொல்லப்படுபவைகள் எல்லாம்

பாமர மக்களை ஏமாற்றி-கொடுமைப்படுத்தி-பணம் பறித்து, புரோகிதக் கூட்டமும், அரசாங்கமும், செல்வவந்தனும் பிழைக்கும் மார்க்கங்களாக இருக்கின்றனவேயன்றி பொதுவாக மனித வர்க்கத்திற்கு எவ்வித பலனும் இல்லாமற்போய்விட்டது. மற்றும் மதத்தினால் ஏற்பட்டுவரும் கெடுதிகள் என்னவென்று பார்ப்போமானால், முதலாவது, மதம் மனிதனின் அறிவையே அடியோடு கெடுத்துவிடுகின்றது. எப்படியெனில் ஒவ்வொரு மதக்காரனும் தனது மதப்படி கடவுள் உண்டு என்று நினைப்பதோடு, தனது மதத்தைக் கடவுள் உண்டாக்கினார் என்று நம்புவதாகக் காணப்பட்டாலும், மற்றொரு மதக்காரனும் அப்படித்தானே சொல்லுகிறான், ஆதலால் அவர்களுக்கு வேறு மதத்தையும், நமக்கு வேறு மதத்தையுமா கடவுள் செய்திருப்பார்? என்று சிறிதாவது யோசிக்கவோ, அல்லது நம்மதத்தை வையும்படியோ அன்றி ஏற்காதபடியோ அவர் மற்றொரு மதத்தை உண்டாக்கி இருப்பாரா? அப்படியானால் இது ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடல்லவா? என்று எவருமே நினைப்பதில்லை. எவருமே என்றால் மத ஆச்சாரியார்கள், மத அபிமானிகள் என்பவர்கள் முதலாக எவருமே கருதுவதில்லை.

இந்த ஒரு காரணத்தாலேயே மதம் மக்களின் அறிவை எவ்வளவு தூரம் கெடுத்திருக்கின்றது என்பது விளங்கும். இரண்டாவது, மனிதர்களின் ஒற்றுமைக்குப்பதிலாக மனிதனை மனிதன் பிரித்துக்காட்டவே மதம் உதவுகின்றது. மூன்றாவது, மதமானது மனிதனை வேடத்திலேயே திருப்தியடையச் செய்கின்றதேயொழிய ஒழுக்கத்தில் சிறிதும் கவலை செலுத்த நிர்ப்பந்திப்பதில்லை. நான்காவது, எந்த மதத்திலும் பகுத்தறிவுக்குச்சிறிதும் இடமில்லை. ஏனென்

னால் எவ்வளவு நல்ல மதமானாலும், முதலில் ஏதாவதொன்றை-அதாவது நமது அறிவிற்கும், பஞ்சேந்திரியத்திற்கும் எட்டாததைக் குருட்டுத்தனமாய் நம்பித்தானாகவேண்டுமென்று சொல்லாமலிருப்பதில்லை. அப்படியானால் அம்முறையில் ஒன்றை நம்பிவிட்டு அதே போன்ற மற்றொன்றை நம்பாமலிருப்பதற்குக்காரணமுமில்லை. ஐந்தாவது, மதமானது கடவுளுக்கும் நமக்குமிடையில் தரகர்களை உண்டாக்கி அத்தரகர்களின் நடவடிக்கையையும், வார்த்தையையும், அது எவ்வளவு அசம்பாவிதமானாலும் சொந்த அறிவைவிட, பிரத்தியட்ச அநுபவத்தைவிட மேலானதாக நினைக்கச்செய்கின்றது. அன்றியும் மதமானது பணச் செலவு செய்யும் அளவுக்கு மோட்சமும் பாவமன்னிப்பும் இருப்பதாகவும், எவ்வித அக்கிரமங்களுக்கும், வணக்கத்தின்மூலம் மன்னிப்பு இருப்பதாகவும் நம்பச் செய்வதால் மனிதனை அக்கிரமம் செய்யவும், அவ்வாறு செய்வதன்மூலம் பணம் சம்பாதிக்கவும் தூண்டுகின்றது. சோம்பேறிப் பிழைப்புக்குத் தாராளமாய் மதம் இடம் கொடுக்கின்றது.

மதம் மக்களைக் கோழைகளாக்குகின்றது. மதத்தினால் இவ்வளவு அநீதிகள் ஏற்பட்டும், உலக சம்பவங்களின் உண்மைக்காரண காரியங்கள் உணர்வதற்கில்லாமல் நிர்ப்பந்தமாய் மக்கள் மதத்தினால் தடுக்கப்படுகின்றார்கள். இவ்வளவும் தவிர, ஒருவனுடைய உழைப்பில் மற்றும் ஒருவனை வாழும்படி செய்கின்றது. நிற்க, உண்மைச் சைவன் என்பவன் ஒருவன் எவ்வளவு அயோக்கியனானாலும் ஒரு துளி சாம்பல் அவன் மேலே பட்டுவிட்டால் உடனே அவனுடைய சகல பாவமும் தீர்ந்து நேரே "கைலைபங்கிரிக்கு"ப்போய்விடலாம் என்கின்றான். சுருக்கமாகச் சொன்னால் வக்கீல் தொழில்

செய்பவனும், பொய்ப்புராண பிரசங்கம் செய்பவனும் விபூதி பூசிக்கொள்ளுகிற காரணத்தாலேயே தன்னை ஒரு சைவன் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான். பிறரும் அப்படியே எண்ணவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றான் என்றால் சைவனின் யோக்கியதைக்கும், சைவ சமயத்தின் பெருமைக்கும் வேறு சாட்சியம் தேவையா? அதுபோலவே ஒரு உண்மை வைணவன் என்பவனும் ஒரு தடவை ராமா என்று சொல்லிவிட்டால் சகல பாவமும் தீர்ந்துவிட்டது என்கின்றான். ராமனைவிட உலகில் வேறு தெய்வமில்லை என்கின்றான். அதுபோலவே ஒரு உண்மைக் கிறிஸ்தவன் என்கிறவனும் ஏசுவை அடைந்தால் சகல பாவமும் தீர்ந்துவிடும் என்கின்றான். அன்றியும் ஏசுவின் மூலம் அல்லாமல் பாவ மன்னிப்பு என்பது கிடையவே கிடையாதென்கின்றான். அதுபோலவே ஒரு முஸ்லீமும் குர்ஆனில் சொல்லப்பட்டதெல்லாம் கடவுள் வாக்கு, அது எந்த தேசத்திற்கும், எந்தக் காலத்திற்கும் பொருந்தியது; அதில் உள்ள ஒரு கோடாவது மாறினால் இஸ்லாம் மதமே போய்விடும் என்கின்றான். இப்படியே ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் ஒவ்வொரு பெருமையைக் கூறி அதுவேதான் உண்மையான மதம்; முறையே கடவுள் அவதாரம், கடவுள் குமாரன், கடவுள் தூதன் ஆகியவர்களால் ஏற்பட்டது என்றும் சொல்லுகின்றார்கள்.

ஆத்மா.

(இரண்டாம் அத்தியாயம்)

ஆத்மா, என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கும் நமது நண்பர்கள் பலர் இது ஒரு தத்துவ விசாரணை; இதைப்பற்றி எழுதவோ, பேசவோ வேண்டிய அவசியம் சமுதாய சீர்திருத்தக்காரருக்கு எதற்கு? சுயமரியாதைக்காரர்கள் அனாவசியமாய் கண்ட கண்ட விஷயங்களிலெல்லாம் தலையிட்டு சீர்திருத்தத் துறையைப் பாழாக்கிக் கொள்ளுவானேன்! என்று கூசாமல் பேசுவார்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட நண்பர்கள் சமுதாய சீர்திருத்தம் என்பது என்ன! என்பதைச் சரிவர உணராதவர்கள் என்று நினைத்துவிட்டு நம் நோக்கப்படியே நாம் மேலே செல்லக் கூடிய நிலையிலேயே இருக்கின்றோம்.

ஏனெனில் சமுதாய சீர்திருத்தம் என்றால், ஏதோ அங்கும் இங்கும் இடிந்துபோன-சுவண்டுபோன—ஆடிப்போன பாகங்களுக்கு சரண்டி, கூறுகுத்தி, மண்ணைக்குழைத்து, சந்து பொந்துகளை அடைத்துப் பூசிமெழுகுவது என்றுதான் அநேகர் கருதி இருக்கின்றார்கள். ஆனால் நம்மைப்பொருத்த வரை நாம் அம்மாதிரித் துறையில் உழைக்கும் ஒரு சமுதாய சீர்திருத்தக்காரரல்ல என்பதை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம். நாம் யார் என்றால்— மக்கள் சமுதாயம் (மக்கள் சமுதாயம் என்றால் உலக மக்கள் சமுதாயம்) என்ன காரணத்தினால்—ஏன் சீர்திருத்தப்படவேண்டிய நிலைமைக்கு வந்தது! என்பதை உணர்ந்து, உணர்ந்தபடி மறுபடியும் அந்நிலை ஏற்படாமலிருப்பதற்கு நம்மால் இயன்றதைச் செய்யும்முறையில், அடியோடு பேர்த்துஅஸ்திவாரத்தையே புதுப்

பிப்பது என்கின்றதான தொண்டை மேற்கொண்டிருக்கின்ற படியால் சமுதாய சீர்திருத்தம் என்பதைப்பற்றி, மற்றமக்கள் அனேகர் நினைத்திருந்ததற்கு, நாம் மாறுபட்ட கொள்கையையும், திட்டத்தையும், செய்கையையும் உடையவராய்க் காணப்படவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கின்றோம்.

இதனாலேயே தான் நாம், உலகமக்கள் உண்டு என்பதை இல்லை என்றும், சரி என்பதைத் தப்பு என்றும், தேவை என்பதை தேவை இல்லை என்றும், கெட்டது என்பதை நல்லதென்றும், நல்லது என்பதை கெட்டது என்றும், காப்பாற்றப்படவேண்டுமென்பதை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும், மற்றும் பலவாறாக மாறுபட்ட அபிப்பிராயத்தை கூறுவோராக—செய்வோராகக் காணப்படவேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றோம். ஆனால் நம்போன்ற இப்படிப்பட்டவர்கள் உலகில் நல்ல பெயர் சம்பாதிப்பதும் மதிக்கப்படுவதும் பழிக்கப்படாமல்—குற்றம் சொல்லப்படாமல், இருப்பதும் அருமை என்பது மாத்திரம் நமக்கு நன்றாய்த் தெரியும். உதாரணமாக இதுவிஷயமாய் நாயனார் தமது குறளில் "உலகத்தார் உண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்தலகையாய் வைக்கப்படுவான்" என்று ஒரு குறள் காணப்படுகின்றது. இதன் பொருள் அக்குறளில் காண்கின்றபடி பார்த்தால் "உலகத்தாரால் உண்டு என்று சொல்லப்பட்டதை இல்லை என்று சொல்லுபவன் உலகில் பிசாசாக மதிக்கப்படுவான்" என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

இதில் இருந்து உலகத்தார் என்பது யாரைக் குறிப்பிடுகின்றது? "உலகத்தார் என்றால் உயர்ந்தோர்" என்று சொல்லுவதானால் உயர்ந்தோர் என்பதற்கு லக்ஷணமென்ன? பிசாசு என்றால் அர்த்தமென்ன? வையத்தலகை என்பதற்கு

திருவள்ளுவர் கருத்தென்ன? அவர் பிசாசை நம்பி இருந்தாரா? என்பன போன்ற பல தர்க்கவிவகாரங்கள் அக்குறளுக்குப் பொருள் கூறுவதில் சிலருக்கு ஏற்பட்டாலும் அதன் அதிகாரத்தின் தலைப்புப்படி அக்குறளின் கருத்து "அனேக மக்களால் உண்டு என்று கருதப்பட்ட ஒரு விஷயத்தை இல்லை என்று சொல்லுபவன் அறிவில்லாதவன்" என்று பொருள்படுவதாகவே வைத்துக்கொள்ளுவோம். இப்படி இருந்தாலும் இதிலிருந்து அவன்—அதாவது உலகத்தால் உண்டு என்பதை இல்லையென்று சொல்லுபவன் எதனுல் அறிவில்லாதவன் என்று கண்டு பிடிக்கவேண்டியது இங்கு முக்கியமாகின்றது. எவ்வாறெனில், உண்டு என்பதை இல்லை என்று செல்லுகின்றதற்காக அவன் கொண்ட கருத்து குற்றமுடையதா? அல்லது பலர்—அனேகர்—மற்வர்கள் எல்லோரும் உண்டு என்று சொல்லப்பட்ட ஒரு அபிப்பிராயத்திற்கு, அது எப்படி இருந்தாலும் கண்மூடித்தனமாய் பின்பற்றுமல் தனது சொந்த அபிப்பிராயத்தைத் துணிந்து சொல்லவந்துவிட்டானே அந்த அடங்காத—கீழ்ப்படியாத—ஊருடன் ஒத்துப்போகாத—ஆணவமான தன்மையுடைய அந்த செய்கை குற்றமுடையதா? என்று யோசிக்க வேண்டியது இங்கு முக்கியமான காரியமாகும். ஆகவே உலகத்தார் உண்டு என்பதை மறுத்துக்கூறியதற்கு ஆதாரமாக அவன் கொண்ட அபிப்பிராயம் குற்றம் என்று எற்படுமானுல் இங்கு உலகத்தார் சொல்லுவதெல்லாம் சரியானதாய்த்தான் இருக்கும் என்று பொருள்கொண்டு நாயனுர் சொல்லி இருக்கவேண்டும். அல்லது அப்படி உலகத்தார் அபிப்பிராயத்துக்கு விரோதமாக அபிப்பிராயப்பட்டதை ஒருவன் தனித்து எடுத்துச் சொல்லுவது என்கின்ற தன்மை

குற்றமானதென்று கருதி நாயனுர் சொல்லியிருந்தால் மனிதனுக்கு அவனவன் அபிப்பிராயத்திற்கு சுதந்திரமில்லை என்று வள்ளுவர் கருதி அப்படிச் சொல்லி இருக்கவேண்டும். ஆகவே அக்குறளானது உலக மக்களில் பொதுவாக பெரும் பான்மையோரையோ அல்லது அறிவாளிகளாகிய பெரும் பான்மையோரையோ யாரைக் குறிப்பில் வைத்துக்கொண்டு நாயனுர் சொல்லி இருந்தாலும் அக்குறள் பொதுவில் குற்றமுடையது என்பதே நமதபிப்பிராயம்.

ஆதலால் ஆத்மா என்கின்ற விஷயத்தைப்பற்றி யார் என்ன சொல்லி இருந்தாலும்—உலகமே என்ன கருத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அதை லக்ஷியம் செய்யாமலேயே நாம் நம்முடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகின்ருேம்.

அதாவது, ஆத்மா என்பது ஒரு வஸ்து அல்ல, பொருள் அல்ல. அது சுதந்திரம், அறிவு உணர்ச்சி முதலாகியவைகளை உடையதல்ல என்பதோடு அது ஒரு பெரிதும் அர்த்தமற்ற வார்த்தையென்றே நமக்குக்காணப்படுகின்றது. இங்கிலீஷ், தமிழ் அகராதிகளில் பார்த்தாலும் ஆத்மா என்பதற்கு இங்கிலீஷில் சோல் (Soul) என்றும், சோல் என்பதற்கு அறிவு, யோசனை, ஆசை பிறக்கும் இடம், ஊக்கம், உள் சக்தி, மனித வர்க்கம், உயிர் என்கின்ற பொருள்கள் காணப்படுகின்றன.

தமிழ் அகராதிகளிலும் அதுபோலவே ஆத்மா அல்லது ஆன்மா என்ருல் காற்று, அறிவு, உடல், உயிர், பிராணன், மூலை, முயற்சி, பிரம்மன், சுபாவம் என்கின்ற பொருள்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகளில் இருந்து அதாவது இந்த வார்த்தைகளில் இருந்து விளக்கப்படவேண்டியது ஒரே ஒரு வார்த்தைதான் ஆகும். பிராணன் அல்லது உயிர் என்ப

தற்குத்தான் அர்த்தம் விளங்கவேண்டியதிருக்கின்றது. மற்ற வார்த்தைகள் எல்லாம் தானே அர்த்தம் புரியும்படியாய் இருக்கின்றன.

ஆகவே பிராணன் என்பது என்ன என்று பார்த்தால் அது ஒரு காற்று, (பிராணவாயு) ஹிருதயத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருப்பது என்பதாகத்தான் அகராதிகளில் காணப்படுகின்றது.

இது இங்ஙனமிருக்க, இப்போது பழக்கத்தில் ஆத்மா என்றால் அது சரீரத்துக்குள் இருக்கும் ஒரு நித்திய வஸ்துவென்றும், அது சூக்ஷ்ம வஸ்துவென்றும், அதற்கு பிறப்பு, இறப்பு இல்லை என்றும் அது மனிதன் இறந்த பின்பு வெளிப்பட்டு மறுபடியும் சரீரம் எடுப்பது என்றும், மற்றும் அது சரீரத்தில் இருக்கும்போது செய்த காரியங்களுக்காக அதன் பயனை சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்த பின்பு கடவுள் மூலம் அனுபவிக்கின்றதென்றும் மற்றும் எத்தனையோ விதமாக அதைப் பற்றி பல மதங்களில் பலவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதாய் அறிகின்றோம்.

உதாரணம் என்னவென்றால் அது மனிதனுக்குள் இருந்து மனித சரீரத்திற்கு வேறாய் "என் சரீரம்" என்று சொல்லுவதன் மூலம் சரீரத்திற்கும் வேறுபட்டதென்றும் சொல்லுவது போன்ற ஏதேதோ பிரிவுகள் காட்டி அந்த ஆத்மா சரீரம் விட்டுப் பிரிந்த பிறகு அடைய வேண்டிய—அடையக்கூடிய பலன் ஆகியவைகளைப் பிரதானமாக கருதி அதற்கு தகுந்தபடி, அதற்காகவே மனிதன்வாழவேண்டியது அவசியமென்று சொல்லப்பட்டு, அந்த மாதிரி ஆத்மாவுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள சம்மந்தத்தையே மதங்கள் போதிக்கின்

றன வென்றும், அதற்காகவே உலகத்தில் மனிதகோடி களுக்கு மதம் அவசியமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஆகவே கிறிஸ்து, பௌத்தம், இஸ்லாம், ஆகிய மதங்களில் பௌத்த மதம்தவிர, மற்ற 'முக்கியமான' மூன்று மதங்களும் ஏறக்குறைய ஒரே கொள்கையில்தான் ஆத்மா வையும், ஆத்மாவுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள சம்மந்தத் தையும் பற்றிய விஷயங்களை வைத்துக் கொண்டு இருக்கின் றன.

நிற்க மேற்கண்ட ஆத்மா என்பதில்—1. மனித ஆத்மா மாத்திரம்தான் மேற்கண்ட மதசம்மந்தங்களுக்கு—அதாவது கடவுளுக்கும் ஆத்மாவுக்குமுள்ள சம்மந்தத்திற்காக ஏற்பட்ட மதங்களுக்கு சேர்ந்ததா? அல்லது புல், பூண்டு, அணு, ஜெந்து, ஊர்வன, பறப்பன, நகர்வன, நீர் வாழ்வன முதலிய ஜெந்துக்களின் ஆத்மாக்கள் என்பவைகளும் அதில் சேர்ந்தவைகளா?

2. இந்தப்படி மனித ஆத்மாவுக்கும் மற்றைய ஆத்மாக் களுக்கும் வித்தியாசங்கள் உண்டா? அல்லது எல்லாம் ஒரே தன்மையானது தானு?

3. மனித ஆத்மா மனித சரீரத்தில் இருக்கும்போது அது செய்த வினைக்கு, ஏற்ற பலனை சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்த பிறகு அநுபவிக்கின்றது என்பது போலவே, மற்றப் புல், பூண்டு, ஊர்வன, பறப்பன, நடப்பன, நீர்வாழ்வன, அணு, ஜந்துக்கள் முதலியவைகளின் ஆத்மாக்களும் சரீரத்தை விட்டு விலகிய பிறகு அவைகளின் வினைக்குத்தகுந்த பலனை அநுபவிக்கின்றனவா?

4. இந்த ஆத்மாக்களில் மேற்கண்ட ஜந்துக்கள் ஒவ் வொன்றுக்கும் சிறிது சிறிது வித்தியாசங்கள், குணங்கள்

தன்மைகள் முதலியவைகள்—அதாவது புலன் வித்தியாசங்கள் அறிவு வித்தியாசங்கள், உள்ளது போலவே மனித ஜீவனும் மற்ற ஆத்மாக்கள் போலவே இருப்பதோடு புலன் அறிவு விஷயத்தில் சற்று கூடுதல் வித்தியாசம், மாறுதல் முதலியவைகள் உடைய ஜந்துவா!

5. உலகத்திலுள்ள மேற்கண்ட ஜந்துக்கள் எல்லாம் வேறு. மனித ஜெந்து மாத்திரம் வேறு என்று சொல்லும்படியான வேறுபாட்டை உடைய ஜந்துவா மனிதன்!

எப்படியெனில் மேஜை, நாற்காலி, பெஞ்சு, ஊஞ்சல் என்று சொல்லப்படுவதான வஸ்துக்கள் மரம் என்னும், ஒரே மூலப்பொருளாலும் இரும்பு என்னும் ஒரே உபமூலப்பொருளாலும் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் தனித்தனி வடிவத்தோற்றத்தினுல் தனித்தனி பெயரை உடையதாகி இருப்பது போலவே உலக வஸ்துக்கள் வடிவம், உருவம், சாயல், குணம், நிலை முதலாகிய பேதத்தால் பலவிதப் பெயர்களை உடையதாயிருந்து பலப்பல காரணங்களாக அதே வஸ்துக்கள் வேறு பல பெயர்களையும் அடைந்தாலும், முடிவில் அவற்றின் மூலப்பொருள்களின் பெயர் எல்லாவற்றிற்கும்ஒரே (தாது)பெயருடைய வஸ்துவாகவேதான் இருக்கும்.

இதுபோலவேதான் ஜீவர்கள் என்கின்ற "உயிர்"ப் பிராணிகள் எல்லாம் உருவத்தில்—தோற்றத்தில் வேறு வேறுவகையாய்-பெயர்கள் சொல்லப்பட்டாலும் அவற்றின் மூலப்பொருள்கள் ஒன்றேயாகும். அதாவது மரத்தையே மூலப்பொருளாய்க்கொண்ட மேஜை நாற்காலி பெஞ்சு முதலிய பல பெயர்களுக்கு உருவம் தோற்றம் ஆகியவகளே காரணமாய் இருப்பதுபோல் அணுக்கிருமி, பூச்சி, புழு, பக்ஷி, மிருகம், குரங்கு மனிதன் முதலாகிய பல ஜந்துகளுக்கும்

உருவம் தோற்றம் குணம் முதலிய காரணமாய் பலபெயர்கள் சொல்லப்பட்டாலும் தொட்டுக்காட்டும் பாகங்களானது எல்லா ஜீவவர்க்கத்திற்கும் ஒரேமாதிரியான—ஒரேபெயர் கொண்டதான மூலப்பொருளாகத்தான் இருக்கும் ஆகவே ஜீவ வர்க்கங்கள் என்பனவாகிய சகல ஜீவப்பிராணிகளும் சாயல், உருவம், தோற்றம், குணம், முதலியவை தவிர அவற்றின் மூலப்பொருள்களும், தத்துவமும் ஒன்றேயாகும்.

எனவே எத்தனையோ கோடிவித ஜீவப்பிராணிகள் என்பதில் மனிதன் என்பதும் ஒருவிதமான தோற்றமுடைய உருவத்திற்கு சொல்லப்படும் பெயரேயொழிய மனிதன் என்கின்ற ஒரு தத்துவத்தனிப்பொருள் இல்லை என்பதை இதனால் ஒருவாறு உணரலாம். ஏனெனில் மனிதன் என்று குறிப்பிடுவதற்கு தொட்டுக்காட்டக்கூடிய ஒரு வஸ்து மனித சரீரத்தின் எந்தப்பாகத்திலும் கிடையாது என்பதாலேயே யாகும். உதாரணமாக ஒரு மனித உருவத்தைக்காட்டி அவனை மற்ற ஒரு மனிதனைத் தொட்டுக்காட்டச் சொன்னால் அவன் ஒரு மனிதன் என்பவனின் சரீரம் என்பதில் ஏதாவது ஒரு அவயவத்தைத்தான் தொட்டுக்காட்டுவான். அந்த அவயவத்திற்கு ஏற்கனவே பெயர் கை, கால், வயிறு, மார்பு, முதுகு, தோள், என்பனபோன்ற ஏதாவது ஒரு பெயரையுடைய அவயவமாகத்தான் இருக்கமுடியும். அந்தப்பெயருக்குடைய அவயவ வஸ்துவையும் கவனித்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தால் அது தசை தோல் முதலாகிய பெயர்களையுடைய பொருளாகத்தான் காணப்படும். இப்படி எல்லாம் இருந்தாலும்கூட அப்படிக்காட்டப்பட்ட மனிதனும் இயங்குதல்—அதாவது அசைகின்ற சக்தி இருக்கும்போது தான் அந்தத்தோற்றத்திற்கு மனிதன் என்கின்றபெயரையுடை

யதாகவும்—அதாவது அசைகின்ற சக்தி இல்லாதுபோய் விட்டால் மனிதன் என்ற பெயரையுடைய அதே தோற்றம் பிணம் என்னும் பெயரையுடையதாக ஆகிவிடுகின்றது.

அன்றியும் மனிதன் அசையும் சக்தியை உடைத்தா யிருக்கும்வரை அந்த சரீரத்தில் எந்த பாகம்—அதாவது முன் சொல்லப்பட்ட அவயவங்களாகிய கண், காது, வாய், கால், கை முதலாகிய எப்பாகம் போய்விட்டபோதிலும் மனிதன் என்றே சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் அசையும் சக்தி உள்ள ஒருவிதத்தோற்ற உருவத்திற்குதான் இங்கு மனிதன் என்று சொல்லப்படுவதாய் இருந்து வருவதை நாம் பார்க்கின்றோம். இந்தப்படியான மனிதன், அசையும் சக்தியை உடைத்தாய் இருக்கும்வரைதான் அவனுக்குள் உயிரோ—ஜீவனோ—ஆத்மாவோ ஒன்று இருக்கின்றது என்று கருதுகின்றார்களே ஒழிய வேறில்லை.

இந்த அசையும் சக்தி இருக்கின்ற ஜீவர்கள் எல்லா வற்றிற்குமேதான் ஆத்மா என்பதாக ஒன்று இருக்கின்றது என்பது ஆத்மவாதிகளின் கொள்கையாகும். அதாவது "சரீரத்தில் இருந்து ஆத்மா பிரிந்துவிட்டால் அசைவு நின்று விடும்" அதாவது மனிதன் செத்துப்போவான் என்று சொல்லுவார்கள். எப்படி இருந்தாலும் "சரீரத்திற்கு அசையும் சக்தியைக்கொடுப்பதுதான் ஆத்மா" என்பது ஆத்மவாதிகளின் கொள்கையென்பதும் இதனால் புலப்படும்.

ஆகவே இந்த அசையும் சக்தி சரீரத்திற்கு எப்படி உண்டாகின்றது? இது எப்படி நின்று போகின்றது? என்பதை சரிவர உணர்ந்தோமானல் ஆத்மாவின் தன்மை இன்னதென்று ஒருவாறு விளங்கிவிடும்.

இதற்குமுன் நமக்கு ஆத்மாவை பற்றி சில கேள்விகள் எழுகின்றன.

அதாவது, சரீரத்திற்குள் ஆத்மா எப்படி வந்தது? ஏன் வந்தது? சரீரத்தை விட்டுவிட்டு ஆத்மா எப்படி வெளியேறுகின்றது? அது ஏன் வெளியேறிவிடுகின்றது? எந்த மாதிரி ஆத்மா மனித சரீரத்திற்குள் வருகின்றது? எந்த மாதிரி ஆத்மா கழுதை முதலிய மிருக சரீரத்திற்குள் வருகின்றது? எந்த மாதிரி ஆத்மா அணுக்கிருமி முதலிய சரீரத்திற்குள் நுழைகின்றது? ஜீவர்களின் அசைவு, பலம், குணம் முதலிய பலவித மாறுதலான நடவடிக்கைகளுக்கு ஆத்மா காரணமா-அல்லது அதன் அதன் சரீர அமைப்பு காரணமா? என்பனபோன்ற பல கேள்விகளாகும். (இவைபழைய கேள்விகளாகப்பலருக்குக்காணப்படலாம் என்றாலும் பழைய கேள்விகள் புதிய மனிதர்களுக்குத்தோன்றக் கூடாமல் செய்வதற்கு பழைய காலத்தில் இருந்தே யாரிடத்திலும் சக்தியில்லாமல் போய்விட்டதால் அது புதிய மனிதர்களுக்கும் தோன்றுவதற்கு யார் என்ன செய்ய முடியும்.) இவை ஒருபுறம் நிற்க, இனி எடுத்துக்கொண்ட விஷயமாகிய "நான்' என்பதைப்பற்றிக் கவனிப்போம்.

ஒரு மனிதன் தான் "நான்" என்று சொல்லுவது அந்த மனிதனுக்குள் இருக்கும் அசையும் சக்தியாகிய ஆத்மா என்பதா? அல்லது வேறு பொருளா? என்று பார்ப்பதனால் அதுவேறு பொருளா அல்லவா என்பதை கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னாலேயே ஆத்மா என்பது நான் என்று சொல்லுவதல்ல என்பதானது சிக்கிரத்தில் கண்டுபிடிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. எப்படியெனில் ஒரு மனிதன் பேசும்போது, "என் ஆத்மா என்றும், "நான் என் ஆத்மாவை

விடமாட்டேன்" என்றும்—இந்தமாதிரி நான், என், என்பது வேறு என்றும், ஆத்மா என்பது வேறு என்றும், பிரித்துப் பேசுவதையும், பேசும்படி இருப்பதையும் பார்க்கின்றோம். ஆகவே சரீரத்தின் அசையும்சக்தி ஆத்மா என்றால், இந்த "நான்" என்பது அதைவிட்டு வேறுபட்ட மற்றொரு விஷயமாக இருக்கும் என்று கருத வேண்டியதாக இருக்கின்றது என்பது இதனால் ஒருவாறு புலப்படும்.

ஆனால் ஒரு மனித சரீரத்தில் ஆத்மா என்பதாக ஒரு வஸ்துவும் உயிர் என்பதாக ஒரு வஸ்துவும் நான் என்பதான தன்மையை உணர்த்த ஒரு வஸ்துவும் ஆக மூன்று வஸ்துக்கள் இருக்கும் என்று நினைப்பது சரியான நினைப்பாகாது என்பதோடு, அப்படி நினைத்தாலும் அவைகளில் எதுமனிதனை நடத்துகின்றது—அல்லது மனிதனுடைய நடத்தைக்கு ஜவாப்தாரித்தன முடையது, என்னும் விஷயம் மயக்கத்தையும் முரண்களையும் விளைவிக்கக் கூடியதாக ஆகிவிடும். ஆதலால் நான் என்று சொல்லப்படுவதும் எண்ணப்படுவதும் தனிப்பட்ட ஒரு வஸ்துவல்ல என்றுதான் எண்ணவேண்டியிருக்கின்றது.

பின் அது என்னவிதமாகத்தான் இருக்கக்கூடும் என்ற கேள்விக்கு நமது அபிப்பிராயத்தை தெரிவிக்கின்றோம்.

அது பிசகாய் இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆனால் அந்தப் பிசகானது ஆத்மா, ஜீவாத்மா, பரமாத்மா என்று பிரித்துச் சொல்லுகின்றது போன்ற அவ்வளவு பெரிய பிசகாகவும் ஆத்மாவுக்குக்குணங்கள் கற்பிக்கின்றஅளவு பிசகாகவும் இருக்காது என்பது மாத்திரம் உறுதி. திருத்துவதற்கு யாவருக்கும் உரிமை கொடுத்தே நமதபிப்பிராயத்தை தெரி

விக்கின்றேமேயொழிய இதுவே சரியான அபிப்பிராயம் என்பதாக நாம் ஒன்றும் இவ்விஷயத்தில் சொல்லவரவில்லை.

ஆகவே மனித சரீரத்துள்ளே ஆத்மா என்பதாகத் தனித்துப் பிரித்து உணர்த்தக் கூடிய வஸ்து ஒன்றும் இல்லை என்பது நிச்சயமாகும்.

நான்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

இப்போது மனிதன் தன்னை உணர்த்தும் வகையில் "நான்" என்று சொல்லிக்கொள்வது எது என்பதே இப்போது இவ்வத்தியாயத்தில் விளக்கப்படவேண்டிய விஷயமாகும். முன் அத்தியாயத்தில் ஆத்மா என்பதைப்பற்றிச் சொன்னதுபோலவே தான் இப்போது "நான்" என்பதைப்பற்றியும் சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது.

மனிதன் தன்னை நான் என்று சொல்லிக்கொள்வது எதனுல்? அது எது? என்னும் ஆராய்ச்சியானது இந்து மதம் என்பதின் கடைசி—அதாவது "வேதாந்த", தத்துவமாகப் பாவிக்கப்பட்டு "அதைக் கண்டுபிடிப்பதே கடவுளைக் கண்டுபிடித்ததாகும்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

உதாரணமாக "தன்னை அறிந்தவனே தலைவனை (கடவுளை) அறிந்தவனுவான்" என்றும், "தன்னைத்தான் அறிந்தால் கடவுளை அறியவேண்டியதில்லை" "தன்னை அறிந்தவனே ஞானி" என்றெல்லாம் சொல்லப்படுவதை நாம் கேட்டிருக்கின்றோம்.

ஆகவே இந்தப்படி சொன்னவர்கள் எல்லாம் ஒரு மனிதன் தன்னை "நான்" என்று சொல்லிக்கொள்கின்றானே அது எது? என்று கண்டுபிடிக்கும் விஷயத்தில் ஏதோ ஒரு பெரிய கஷ்டம் இருப்பதாக நினைத்தோ அது சுலபத்தில் மனதுக்கெட்டாதது என்று கருதியோ இப்படிச்சொல்லியிருக்கக்கூடும் என்பதாகவும், மற்றும் "நான்" என்பதைக் கண்டு பிடிக்க முயற்சி செய்து ஒருவன் அதைக்கண்டு பிடித்து விட்டானேயானுல் பிறகு அவன் "ஞானியாகவும்"

"துறவியாகவும்" அல்லது கடவுளைப்பற்றி கவலைப்பட வேண்டியவனல்லாத—லக்ஷியம் செய்யப்பட வேண்டியவனல்லாத "நாஸ்திகனுகவும்" ஆகிவிடக்கூடும் என்று கருதிச் சொன்னதாகவும் இருக்கக்கூடும் என்பதாக முடிவு செய்து கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது.

எப்படி இருந்தாலும் ஒரு மனிதன், தான் யார்? தனக்குள் இருக்கும் நான்—என்—என்று வரும் உணர்ச்சி எது? அது எப்படி உண்டாகின்றது? எதுவரையில் அவ்வுணர்ச்சி இருக்கின்றது? என்பதான உண்மையை உணர்ந்தால் அவன் நாஸ்திக அபிப்பிராயத்தை—அதாவது ஆத்மாவோ, கடவுளோ இருக்கின்றது என்பதை நம்பாத கொள்கையையே கொள்ளவேண்டியவனுகி விடுவான் என்று சொல்லப்படுவதில் உண்மை உண்டு என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றோம்.

உலகத்தில் பெயரும்—உருவமும் உள்ள வஸ்துக்கள் எல்லாம், ஒருவித சேர்க்கையால் அதாவது பல கூட்டுப் பொருள்களால் சேர்ந்து இருக்கும் வடிவத்தையே பெரிதும் உணர்த்துவதாகும்.

ஏனெனில் உலகத்திலுள்ள எந்தப் பெயருக்கும் மாறுதலையடையாத ஒரு தனி வஸ்து என்பது கிடையவே கிடையாது என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் எந்தப்பெயரும் ஒரு தோற்றத்திற்கு அல்லது ஒரு உருவத்திற்கு அல்லதுஒரு வடிவத்திற்குத்தான் உபயோகிக்கப்பட்டு-சொல்லப்பட்டு வருகின்றதே அல்லாமல் வஸ்துவுக்குப்பெயர் சொல்லப்படுவதில்லை என்பதேயாகும்.

உதாரணமாக நாம் ஏதாவது ஒரு வஸ்து என்பதை எடுத்துக் கொண்டு அதற்குப்பெயர் என்ன? என்று ஒரு

மனிதனைக் கேட்டு, அவன் சொன்ன பெயரையே திருப்பிச் சொல்லி அந்தப்பெயருக்குண்டான வஸ்துவைத் தொட்டுக் காட்டும்படி அம்மனிதனையே கேட்டால், அந்த மனிதன் தொட்டுக் காட்டும் பாகத்தில் இருக்கும் வஸ்துவானது அந்தப் பெயரை—அதாவது அவன்முன் சொன்ன பெயரை உடையதாக அது காணப்படாததை நாம் நன்ருய் பார்க்கலாம். அதாவது,

ஒரு விளக்கு (light)—ஒரு மேஜை—ஒரு கடிகாரம்—ஒரு புஸ்தகம் என்பது போன்ற பெயர்களை உடைய வஸ்துக்கள் என்பவைகளில் எதாவது ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு அவற்றின் பெயர் என்ன என்று கேட்டால் முறையே முன் சொன்ன பெயர்களைத்தான் சொல்லுவான்.

ஆனல் ஒரு விளக்கு என்பது எது என்று தொட்டுக் காட்டச் சொன்னல் விளக்கு என்பதில் அவன் தொட்டுக் காட்டிய பாகம் ஒரு சிம்னியையோ, கண்ணுடியையோ, தகட்டையோ, கம்பியையோ, ஆணியையோதான் தொட்டுக் காட்டப்பட்டதாகக்காணப்படும்.

அதுபோலவே ஒரு மேஜையைத் தொட்டுக் காட்டச் சொன்னல் ஒரு பலகையையோ, அல்லது காலையோ, ஆணியையோ, குமிளையோ, கைப்பிடியையோ தான் தொட்டுக் காட்டியதாய் காணப்படும்.

அதுபோலவே ஒரு கடிகாரம் என்பதையும் தொட்டுக் காட்டச் சொன்னல் அவன் மேல் மூடியையோ, கண்ணுடியையோ அல்லது திறந்த கடிகாரமாய் இருந்தால், ஒரு சக்கரம் என்பதையோ, ஆணி என்பதையோ, தொட்டுக் காட்டியதாகத்தான் காணப்படும்.

அதுபோலவே ஒரு புஸ்தகம் என்பதையும் தொட்டுக் காட்டச் சொன்னால் அவன் தொட்டுக்காட்டிய பாகம் காகிதமாகவோ, அட்டையாகவோ, காலிகோ துணியாகவோ, தோலாகவோ தான் காணப்படும்.

இப்படியே மற்றும் அதன் உட்பிரிவுப் பெயர்களும் அதாவது மேல் சொல்லப்பட்ட பெயர்களும் சரியானபடி தொட்டுக் காட்டப்பட்டதாகவும் இருக்கமுடியாது. ஏனெனில் அவன் விளக்கு (Light) என்பதாகக் காட்டியது கம்பி என்பதானாலும், கம்பி என்பதாக ஒன்றைத் தொட்டுக் காட்டியதாக இல்லாமல் இரும்பைத் தொட்டுக் காட்டியதாகத்தான் காணப்படும். இரும்பு என்பதைக் காட்டும்போது ஏதோ ஒரு வகையான மண்ணின் சேர்க்கையைக் காட்டியதாகத்தான் காணப்படும். இப்படியே நமக்குக் காணப்படும் வஸ்துக்கள் எல்லாம் ஏதோ ஒரு ரூபமாத்திரத்திற்கு—ஒரு உருவத்திற்கு—ஒருமாதிரியான தோற்றத்திற்கு—அந்தப் பெயர் சொல்லப்படுவதாகக் காணப்படுமேயன்றி அந்தப் பெயருக்கு அந்த வஸ்து கட்டுப்பட்டு அந்த வஸ்துக்கள், வேறெந்த ரூபத்தை அடைந்தாலும், வேறெந்தக் குணத்தை அடைந்தாலும் அந்தப் பெயரையே யுடையதாகக்காணும்படியான ஒரு வஸ்துவும் காணப்பட முடியாது என்பது இவற்றிலிருந்து நன்றாய் உணரக் கிடக்கின்றது.

ஆகவே விளக்கு என்றதும், மற்றும் மேஜை, கடிகாரம், புஸ்தகம் என்றதும் ஒருவித வடிவத்தில் காணப்படும். ஒரு தோற்றத்தின் பெயரே அல்லாமல் ஒரு வஸ்துவின் பெயர் அல்ல என்பதும் இதனால் உணரத்தகுந்ததாகும்.

எனவே இவைபோன்ற இன்னும் பல கேள்விகளும் சந்தேகங்களும் ஒருபக்கமிருக்க, மனிதன் என்றால் என்ன? என்பதையே நாம் இங்கு முதலில் ஆராய்வோம். மனிதன் என்பதின் தன்மை விளக்கம் ஆங்கிலத்தில் Self என்பதான, தான், நான், என், என்கின்ற குறிப்பு உணர்ச்சிகளேயாகும். அக்குறிப்புகளில் ஒரு மனிதன் தன்னை நான் என்று சொல்லிக்கொள்ளும்போதும் எனக்கு,என்னுடையது என்று சொல்லிக்கொள்ளும்போதும் ஏற்படுகின்ற உணர்ச்சி எப்படிப்பட்டது? அது எப்படி உண்டாகின்றது? என்பதைக்கவனித்தால் ஆத்மாவின் தன்மை தானாகவே விளங்கும்.

அதாவது, ஒரு மனிதன் நான் என்பதில் அந்த மனித சரீரத்தின் எந்தப்பாகம் தனித்து இருந்து நான் என்கின்றது? அல்லது அந்த சரீரம் மொத்தமுமா? அல்லது சரீரமில்லாமலா? சரீரத்தில் எதுவரை நான் என்ற உணர்ச்சி இருக்கின்றது? சரீரத்தில் இருந்து எது போய்விட்டால் நான் என்பது போய்விடுகின்றது? என்பது போன்ற கேள்விகளுக்கு சமாதானம் கிடைத்தாலொழிய "நான்" என்பது விளங்காது.

இந்த முறையில் நான் என்பதைக்கவனிக்கும்போது என் சரீரம், என் உயிர், என் ஆத்மா, என் ஆவி, என் ஜீவன், என் மனம், என் அறிவு, என் புத்தி, என் எண்ணம், என் சித்தம், என் பிராணன், என் பிராணவாயு, என் சூக்ஷ்ம சக்தி, என் கடவுள், என் ஆண்டவன் என்பனபோன்ற—அதாவது மனிதன் அல்லது ஆத்மா—அல்லது ஜீவன் என்பவைகளாகிய எதெதை நாம் மனிதனாக ஆத்மாவாக இருக்கக்கூடும் என்று கருதுகின்றோமோ அவைகளை எல்லாம் தன்னில் இருந்து தனிப்படுத்தி அவைகளோடு என் என்பதைச் சேர்த்துப்பேசு

வதைப் பார்க்கின்றோம். ஆகவே என் (நான்) வேறு, மேற் கண்ட மற்றவைகள் எல்லாம் வேறு என்பதாக நினைக்கும்படி யாக இருக்கின்றது. ஆகலால் இவைகள் எல்லாம் மனிதனு டைய தன்மை, உணர்ச்சி ஆகிய "நான்" என்பது அல்ல என் றே சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

இந்த நிலையில் மனிதனுகிய "நான்" என்னும் தன்மை உணர்ச்சி செய்த காரியங்களுக்காக நான் அல்லாத அதா வது என் ஆத்மா என்பதாகிய ஒரு வஸ்துவோ ஒரு ஜீவனோ ஒரு சக்தியோ ஆகிய சூக்ஷம ஜீவன் என்பது எப்படி அந்தப் பயனை அநுபவிக்க முடியும்? அநுபவிப்பதுதான் எப்படி நியாயமாகும்? நான் செய்தகாரியத்திற்கு என் ஆத்மாவைத் தண்டிப்பதோ கண்டிப்பதோ சன்மானமாகியவைகளைக் கொடுப்பதோ எப்படி கடவுளின் நீதியாகும்? என்கின்ற தான விஷயம் மிகவும் யோஜிக்கத்தக்கதாகும்.

இந்தமாதிரியான பிரச்சினைகளுக்கு சமாதானம் சொல் லுபவர்கள் பெரிதும் ஒரேசமாதானந்தான் சொல்லுவார் கள். அதென்னவென்றால் "இம்மாதிரியான, பிரச்சினை வெகு ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே பலரால் கேட் கப்பட்டாய்விட்டது. இவை சாதாரண மனிதர்களுக்கு புரி யும்படியானவைகள் அல்ல. சொன்னாலும் உங்களைப்போன் றவர்களால் கிரகித்துக்கொள்ள முடியாது. வேண்டுமானல் கைவல்யம், ஞானவெட்டி, வாசிஷ்டம், கீதை வேதாந்த சாரம், தத்துவகிதை முதலாகியவைகளைப்பாருங்கள். அத ற்கு வேறு பல பக்குவங்கள் வேண்டும், என்பது போன்ற பதிலைச் சொல்லிவிடுவார்கள்.

சாதாரணமாக கிறிஸ்தவர்களும், இஸ்லாமானவர்களும் அனேகர் இந்த விஷயத்தில் கவலைப்படாமல் தீர்ப்புநாளை

உத்தேசித்து, தாங்கள் இந்த சரீரத்துடனேயே ஒரு காலத்தில் மறுபடியும் எழுப்பப்பட்டு எதோ ஒருபலனை அடையக் கூடும் என்கின்ற அளவோடுவிட்டுவிட்டார்கள். ஆகலால் அவர்களிடம் அதிகச் சிக்கலோ, புரட்டோகிடையாது. பௌத்தர்கள் "ஆத்மா என்பதே கிடையாது; நித்திய வஸ்து என்பதே கிடையாது" என்பதாக முடிவு கட்டிவிட்டார்கள். ஆகலால் அவர்களுக்குள்ளும் இம்மாதிரியான கொசமுசாக்கள் கிடையாது.

ஆனால் இந்து மதக்காரர்கள் என்பவர்கள் மாத்திரம் ஆத்மா, சூக்ஷம சரீரம், மோக்ஷ லோகம், நரகலோகம், மறுபிறப்பு, அதுவும் பலவிதமாய்—அதாவது 'புல்லாகிப்பூண்டாகி' என்று படிப்படியாய் எற்பட்டது என்றும், இவைகள் எல்லாவற்றையும்விட மற்றொரு விதமாய் அதாவது ஆத்மாக்கள் பிதுர்த்தேவதைகளாகி பிதுர் லோகம் என்பதில் இருந்து கொண்டு பிள்ளைகள், சந்ததியார்கள் முதலியவர்களால் இந்த உலகத்தில் பிராமணனுக்குக்கொடுக்கப்படுவதை அவர்களது மந்திர சக்தியின் மூலமாய்ப்பெற்று வாழ்ந்து வருகின்றார்கள் என்றும் இன்னும் பலவிதமாய்ச்சொல்லப்படுகின்றன. ஆகவே இவை தானாகவே ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடுள்ள கட்டுக்கதைகளாய்த் தென்படுகின்றன.

மோட்சமும் நரகமும்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

மனிதன், உடல், உயிர், மாயை எனும் முப்பொருளாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றான் என்று சைவர்களும், பிரம்மமே மாயா சம்மந்தப்பட்டு இவ்வுலகில் ஜீவர்களாய்த் தோன்றியிருக்கிறது என்று ஸ்மார்த்தர்களும் "ஆன்மா" என்றொரு பொருளை இறைவன் சிருஷ்டித்து மனித உடலுக்குள் புகுத்தியிருக்கிறான் எனச் சில மதங்களும், இவ்வாறு ஒன்றிற்கொன்று முரணாக, நாம், முன் அதிகாரங்களில் விளக்கிக் காட்டியபடி கூறி வருகின்றன. ஆனால் எல்லா மதங்களும் " ஆன்மா " செய்த நன்மை தீமைக்குத் தகுந்தவாறு மோட்சமும் நரகமும் எய்துமென்பதை அபிப்பிராய பேதமின்றி ஒத்துக்கொள்கின்றன. ஆனால் மோட்சமும் நரகமும் எவ்வாறு இருக்கும் என்றால் ஒவ்வொரு மதமும் ஒவ்வொரு விதமாகவே வர்ணிக்கின்றது. எந்த நாட்டான் நரகத்தைப்பற்றி எழுதியிருந்தாலும் தத்தம் நாட்டிலுள்ள கொடிய பிராணிகளும், பயங்கர உருவங்களும், கஷ்டமான அனுபவங்களும்தான் நரகத்திலேயிருப்பதாகவும், அவ்வாறே மோட்சத்திலும் தத்தம் நாட்டிலுள்ள உயர்ந்த பிராணிகளும் மரஞ் செடி, கொடி, பழவர்க்கம், உணவு, பெண்கள் முதலிய போக போக்கியங்களுமிருப்பதாகவே எழுதிவைத்திருக்கின்றான்.

நரகமும் மோட்சமும் பணம் பறிப்பதற்குப் புரோகிதர்களால் கட்டப்பட்ட ஓர் கற்பனை உலகம் என்றே யாம் கருதுகின்றோம். சிறு பிள்ளைகளை ஐந்து கண்ணன் வருகிறான், பூச்சாண்டி வருகிறான், அழாதே! அப்படிச்செய்யாதே

இப்படி நடவாதே என்று ஏமாற்றுவது போலவே மனிதர்களை நரகத்தைக்காட்டிப் புரோகிதர்கள் மிரட்டுவதும், சிறு பிள்ளைகளுக்கு மிட்டாய், சாக்லெட் முதலியவைகளைக் காட்டி தத்தம் வழிக்குத் திருப்புவதுபோல மக்களிடம் மோட்சத்தைக்காட்டி பணம் பறித்து வருகிறார்கள். மேலும் முதலாளிகள் தொழிலாளிகளையும்; அரசன் குடிகளையும் விழித்து, ஜாக்ரதை! நீ எஜமானத்துரோகம், ராஜத்துரோகம் செய்தால் என்றும் மீளாத கொடு நரகிலே விழ்ந்து என்றும் துன்புறுவாய் என்று மிரட்டி அவர்களுக்கு தங்களின் நியாயமான உரிமைகளைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் உதிக்காமலே ஏமாற்றி விடுவதற்குத்தக்க போராயுதமாய் நரகம் விளங்கி வருகிறது.

பொதுவாக எம்மதத்தை உற்றுநோக்கினாலும் மோட்சத்தை, பணம், சாம்பல் (விபூதி,)சிலுவை, குருபக்தி, பிரார்த்தனை முதலியவைகளினால் எளிதில் பெற்றவழிகாணலாம்.

மக்களுலகில் வறுமையும் ஏமாற்றும் அக்கிரமங்களும் இந்த மோட்ச—நரக பைத்தியத்தினாலும் பிராயச்சித்தம் என்னும் பித்தலாட்டத்தாலும் பெருகி வளர்ந்து வருகிறது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

மோட்சமும் சுவர்க்கமும்; இன்றைய கள்ளுச் சாராயக் கடைகளைவிட, தாசி வேசிகள் வீடுகளைவிட மோசமானது என்பதை மக்கள் உணரும்படி செய்யவேண்டும். மோட்ச நரகம் என்பது, எப்படி திருடர்கள் பிரயாணிகளை வழிப்பறி செய்வதற்கு தனி வழியில் ஆள் அடையாளம் தெரியாமல் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வந்து வழி மறித்து மண்டையை உடைக்க தடிக்கம்பையும் ஈட்டியையும் ஆயுதமாகக்கொண்டு

பொருள் பறித்துச்செல்லுகின்றார்களோ, அதுபோலவே பகல் வழிப்பறிக்காரர்கள் மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரயாணத்தில் வழிமறித்துப் பொருள் பறித்துப்போகச் செய்துகொண்ட ஆயுதங்களேயாகும். ஆகையால் அதை மனிதன் முதலில் மறந்தாகவேண்டும். இந்த உலக வாழ்க்கையையும் ஒழுக்கத்தையும் மக்களுக்கு உதவி செய்வதையும் தனது அளவுக்கும் தேவைக்கும் மேற்பட்டதை அடைய ஆசைப்படாமலிருக்கவேண்டியதையே மோட்சம் என்று மக்கள் கருதவேண்டும். இந்தப்படி அளவுக்கும் தேவைக்கும் மேல் மக்களை அடையச் செய்யாமல் பார்த்துக்கொள்ளுவதையே மக்களை மோட்சத்திற்கு அனுப்பும் வேலையென்று நாம் கருதவேண்டும். மனிதன் இந்த நாட்டில் எப்படி தனது தேவைக்கும் அளவுக்கும் தகுதிக்கும் மேல் அடைய ஆசைப்படுகின்றானே அதற்கு ஆதாரமாய் இருப்பதற்காகவே மூடர்களுக்கு மேல் உலகத்தில் அவரது தகுதிக்கும், அளவுக்கும், தேவைக்கும் மேலாக அனுபவிக்க ஆசை காட்டி இங்கு கட்டிப்பிடுங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். மூடர்களும் பேராசைக்காரர்களுந்தான் மோட்சத்தை விரும்புவதை நாம் பல உதாரணங்களால் காணலாம். மோட்சத்தையும் தேவலோகத்தையும் பற்றி பாமர மக்களுக்குச் சொல்லப்படும் கருத்துக்களை சற்றுக் கவனித்துப்பாருங்கள். மனிதனுக்கு எதெதில் சாதாரணமாய் ஆசை வரக்கூடுமோ அதையேதான் மோட்சத்தில் சிருஷ்டித்து இருக்கிறார்கள்.

அதாவது இங்குள்ள மனிதனுக்குப் பொருள் வேண்டும், பெண்வேண்டும், தேவையானதெல்லாம் நினைத்தமாத்திரத்தில் கிடைக்கவேண்டும், நல்ல வாலிபப் பருவம் வேண்டும், சதா இடைவிடாத போக்கியம்பெற வேண்டும், சாகாம

யிருக்கவேண்டும். இந்த விஷயங்கள் மனிதனுக்கு சாகும் வரையிலும் செத்த பிறகும் அனுபவிக்கக் கூடியதாய் ஆசைபடக் கூடியதாயிருக்கிறது என்பது யாரும் அறிந்தததாகும்.

ஆகவே இந்தக் காரியங்களையே மேல் உலகத்தில் இருப்பதாகவும் அதை அடையக்கூடும் என்றும் ஆசையுண்டாகும்படி, அதாவது மேல் உலகத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் பொன்னும், ரத்னங்களும் நிறைந்து கிடக்குமென்றும், உலகமே பொன்னுலகமென்றும் அங்கு அரம்பை ஊர்வசி முதலாகிய தேவ கன்னிகைகள் என்பவர்கள் என்றைக்கும் வாலிபமாய் கற்பகத்தில் இருந்துகொண்டு நமக்கு சதா போகங்கொடுத்துக்கொண்டிருப்பார்களென்றும், காமதேனு கற்பக விருட்சங்கள் நமக்கு எது தேவையோ அதை உடனே கொண்டு வந்துகொடுக்குமென்றும், நரை, திரை, மூப்பில்லையென்றும், நாம் சாகாமல் சிரஞ்சீவியாய் இருப்போமென்றும் சொல்லி ஏற்பாடு செய்துவிட்டதால், அவைகளை மனிதன் நித்தியமாய் நம்பி இந்த உலகத்தையும், இங்குள்ள போக போக்கியங்களையும் அநித்தியமாய் எண்ணி கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த பொருள்களையெல்லாம் இந்த மோக்ஷத்திற்கு என்றே செலவு செய்வதுடன் நில்லாது இதற்காகவென்று பலவித்யமான அக்கிரமமான வழிகளிலும் மற்ற மக்களை வஞ்சித்தும், பட்டினி போட்டும் பொருள் பறித்துங்கூட இதற்காகச் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது. உதாரணமாக ஏழை மக்கள் கஞ்சிக்கு அலையும்போது குடம் குடமாய்ப் பால் குடங்களைத் தினமும் கல்லின் தலையில் கொட்டி அவற்றை நாறவைப்பதின் கருத்து என்ன என்று பாருங்கள். குடியிருக்க நிழல் இல்லாமல் மக்கள் திரியும்போது மலைகளையும், பாறைகளையும்

உடைத்துக்கோட்டைகள்போல்--சந்திரகாந்த மண்டபங்களை போல், மக்கள் கோவில்கள் கட்டுவதின் கருத்து என்னவென்று பாருங்கள். எவ்வித தொழிலும் செய்வதற்கு மூலதனம் இல்லாமலும் தொழிலில்லாமலும் மக்கள் வயிறு வளர்க்கக் கப்பலேறி வேறு நாட்டிற்குக் கூலிகளாய்ப்போய் சொத்துப் பொத்தென்று மாண்டு மடிந்து கொண்டிருக்கும்போது,பொம்மைகளை வைத்து உற்சவம் செய்வதும், அவற்றிற்கு பத்து லக்ஷம், ஒரு கோடி பத்துக்கோடிக் கணக்காக நகைகளும், பாத்திரங்களும், வாகனங்களும், துணிகளும், சொத்துகளும் சேர்த்து வைப்பதின் கருத்தென்னவென்று பாருங்கள். நாளுக்குநாள் வாழ்க்கை துன்பகரமாய்மாறி,ஏழைகள் மலிந்து வரும்போது ஆயிரக்கணக்காய்—ஏன்--லக்ஷக்கணக்காய் ரூபாய் செலவு செய்து கும்பாபிஷேகங்கள் செய்வதின் கருத்து என்னவென்று யோஜித்துப்பாருங்கள். பூமியை உழுது கஷ்டப்பட்டு பயிர் செய்யும் குடியானவர்கள் அரை வயிற்றுக்குக்கூடபோதுமான ஆ கா ர மி ல் லா ம ல் கஷ்டப்படும்போது, குளவிக் கல்லுக்கும், செம்பு, பித்தளை பொம்மைகளுக்கும் தினம் பத்து மூட்டை, இருபது மூட்டை, முப்பது மூட்டை போன்ற அரிசிகள் போட்டுப் பொங்கி நைவேத்தியம் செய்து பாடு படாத சோம்பேறிகளுக்குக் குடும்பத்துடன் போட்டுக்கொண்டிருக்கும் கருத்து என்ன என்று எண்ணிப்பாருங்கள். மக்களில் நூற்றுக்கு 10-பேர்களுக்குக்கூட அதாவது சராசரி படிப்பு-எழுத்து வாசனைகூட இல்லாமல் இருக்கும்போது வேத பாடசாலை; தேவாரப் பாடசாலை முதலியவைகளுக்கும், கல்லுகள், பொம்மைகள் பின்னால் நின்றுகொண்டு ஆயிரத்திற்கு ஒருவருக்குக் கூடப்புரியாத வேதபாராயணம் முதலியவைகள்செய்யப்படு

வதற்கும் லட்சக்கணக்காய் செலவு செய்ததையும், செய்யப் படுவதின் நோக்கம் என்ன என்பதையும் யோசித்துப் பாருங்கள். இப்படியாக நமது நாட்டில், இதுபோலவே எவ்வளவு காரியங்கள் நடைபெறுகின்றது என்பதை நோக்கினால் மற்ற மக்களை எவ்வளவு பாடுபடுத்தியாவது, அவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலாவது சிறிதும் லக்ஷியம் செய்யாது-நாம் மோக்ஷத்திற்குப் போகவேண்டும்; நாம் பிரபுவாய் இருக்கவேண்டும்: லக்ஷ்மி புத்திரராய்-ராஜாவாய்-நிரந்தர செல்வனாய்-சிரஞ்சீவியாய் இருக்கவேண்டும் என்கிற பேராசையல்லாமல் வேறு தத்துவம் அதில் என்ன இருக்கிறது என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். இந்தமாதிரி மோக்ஷம் கற்பிக்கப்பட்டு அதை அடைவதே மனிதனின் முக்கிய லக்ஷியம் என்று போதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பேராசை ஜனங்கள் மலிந்திருக்கும் இந்த நாட்டில்இந்த உணர்ச்சியை அழிக்காமல் என்ன காரியம் நம்மால் செய்ய முடியும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். ஆகலால்தான் முதலில் மோக்ஷ உணர்ச்சி ஒழிக்கப்படவேண்டியது அவசியம் என்று கருதுகின்றோம்.

சகோதரர்களே! இந்த மோக்ஷ உணர்ச்சி ஒழிக்கப்பட வேண்டியதைப் போலவே நரக உணர்ச்சியும் அழிக்கப்பட வேண்டும். மோக்ஷ உணர்ச்சி எப்படிப் பேராசையின் பிரதி பிம்பமோ அதுபோலவே நரக உணர்ச்சியும், அடிமைத்தனத்தினுடையவும்; பயங்காளித் தனத்தினுடையவும், பிரதி பிம்பமாகும். நரகத்திற்கு பயப்படுவதாலேயே அநீதிகளுக்கு மனிதன் ஆளாகின்றான். தைரியமில்லாத கோழையாயிருக்கின்றான். இவைகளையெல்லாம் விட மனிதன் சிறிதாவது முற்போக்கடைய வேண்டுமானால் சிறிதாவது இயற்கையின்

இன்பத்தை நுகரவேண்டுமானால் எல்லாவற்றையும் விட மனிதனுக்கு விதி, கர்ம பலன் என்கின்றதான உணர்ச்சிகள் கண்டிப்பாய் ஒழியவேண்டும். விதி கர்மபலன் என்கின்றவைகளான உணர்ச்சி இந்திய நாட்டிற்கு ஏற்பட்டிருக்கவில்லையானால் இன்றையத்தினம் இந்தியா அநேக விஷயங்களில் ருஷியர்களுக்கு—ஏன்-இந்த உலகத்தில் உள்ள மற்ற எந்த நாட்டு மக்களின் நிலைமைக்கும்மேலாக இருந்து அநேகமாக உலகமக்களுக்கே சமத்துவத்தையும் சமஇன்பத்தையும் இயற்கை இன்ப நுகர்ச்சியையும் கொடுத்து சர்வசுதந்திரத்துடன் வாழச் செய்திருக்கும் என்று தைரியமாய்ச் சொல்லுவேன். ஆகையால் இந்த கர்ம பலனின் உணர்ச்சி, மோட்ச நரக நம்பிக்கைகள் மனிதத் தன்மைக்கு மிகவும் கேடான எதிரி என்பதை நீங்கள் நன்றாய் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். நான் மேலே காட்டிய இந்தக் காரணங்கள்தான் இந்த உலகத்தில் நமது நாட்டை மாத்திரம் இந்த இழிவான நிலையிலும், மீளா அடிமைத்தனத்திலும் வைத்திருக்கின்றன. இவைகள் ஒழிந்தால் தாமாகவே இந்தியா சுயமரியாதை பெற்றுவிடும்; சுதந்திரம் பெற்றுவிடும்; மனிதத்தன்மை அடைந்துவிடும். ஆகையால் சகோதரர்களே நீங்கள் இந்திய நாட்டின் முற்போக்கிற்கும் விடுதலைக்கும் மனிதத் தன்மைக்கும் பாடுபடவேண்டுமானால் மேற்கண்ட காரியங்களில் உங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தர்மமும்-பாவபுண்ணியமும்.

——:o:——

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

உலகிலுள்ள எல்லா மதங்களைவிட இந்து மதத்தில்தான் தர்மம் என்பது இது இது என்று தெளிவாய் வரையறுத்துக் கற்பிக்கப்பட்டிருப்பதினால் கண்மூடித்தனமான செய்கைகள் இன்னும் செழித்து வருவதற்கிடமாயிருக்கின்றன. இது சம்மந்தமாக இந்து மதமும் கோட்பாடுகளும் தர்மமும் ஒரு எல்லை ஏற்படுத்தியிருப்பதனால் அவ்வளவுக்குச் செய்யத்தான் யாருக்கும் மனம் வருமேதவிர அதைத் தாண்டிப்போக யாருக்கும் மனம்வராது. ஒரு அடியாருக்கு அன்னமளித்தால் இவ்வளவு புண்ணியம் என்று கணக்குவாரியாக—அதன்பலனாய் இவ்வளவு காலத்திற்கு மோட்சத்திலிருக்கலாமென்று வகுத்தெழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இதைக்கேட்ட பிறகுதான் இத்தகைய தர்ம சம்பந்தமான எண்ணம் வருகிறதேதவிர வேறல்ல. இம்மாதிரியான காரியங்களினால் உண்மையான பரோபகாரமான காரியங்களுக்குக் குந்தகமேற்படுகின்றதென்பதை நீங்கள் நன்றாய்க் கவனிக்கவேண்டும். இவற்றால்தான் நாடு முன்னுக்கு வருங்காரியங்கள் தடைப்படுகின்றன. எந்த தேசத்திலும் தர்மமில்லாமலிருக்கவில்லை. வெள்ளைக்கார தேசத்தின் தர்மம் நம் நாட்டுத் தர்மத்தைவிட பன்மடங்கு உத்தமமாயும் தேசத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் உண்மையான நன்மையளிப்பதாயுமிருக்கின்றது. வெள்ளைக்காரநாட்டுத் தர்மம் கிணறு நிரம்பி வழிவதுபோல அவன் ராஜ்யம் நிரம்பி நம் நாட்டிலும் வழிந்தோடுகின்றது.

அத்தகைய தர்மம் நிறைந்த நாட்டில் என்ன வழக்க மென்றால், ஒருவன் தெருவில் பிச்சைக்கு வந்தால் உடனே போலீஸ்காரன் பிடித்துக்கொண்டுபோவான். அங்கு பிச்சை யிடுவது சோம்பேறிகளை வளர்க்கும் முறை என்பதை நன்க றிந்து கொண்டார்கள். வெள்ளைக்கார நாட்டில் படிக்காத வன் என்றால் அவன் வெட்கித் தலைகுனிந்துவிடுவான். நம் நாட்டிலோ தர்மம் என்று வந்தால் நமக்கென்ன, நம்மாலான சாப்பாடு போட்டுவிடுவோம், பிறகு அவன் தலை விதிபோலா கிறது. சரஸ்வதி நாக்கிலிருந்தால் எப்படியும் படித்துவிடு வான் என்ற தர்மம்தான் நமக்குக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின் றது. அவர்கள் முன்னேறும்போது நாம் இக்கதிக்காளாகி யிருக்கக் காரணமென்ன? நமது மதங்கள் தர்மங்கள் என்ற பல தத்துவங்கள்தான் நம்மை இந்நிலையில் வைத்திருக்கின் றன. அவர்கள் முன்னேற்றத்திற்குப் பலமும் பீரங்கியும் மட்டும் காரணமல்ல. சென்னை மாகாணத்தில் உயர்ந்த குஷ்டரோக, க்ஷயரோக, மருத்துவ ஆஸ்பத்திரிகளும், உயர்ந்த கலாசாலைகளும், கல்லூரிகளும் அவர்களுடையதா கத்தானிருக்கக் காண்கின்றோம். தப்பான வழிகளில் பிள்ளை களைப் பெற்று கள்ளியில் போட்டுவிட்டால் அவற்றைஎடுத்து வளர்த்து சம்ரக்ஷிக்கும் அனாதை ஆஸ்ரமங்களும் அவர்களு டையதாகத்தானிருக்கின்றன. தெருவிலும் நடக்கக்கூடாது, அருகிலும் வரக்கூடாதென்று மிருகங்களினும் கேவலமாய் நம்மால் நடத்தப்படுபவர்களையும், அவர்கள் சேர்த்துக் கல்வி யளித்துச் சமத்துவம் பாராட்டி மக்களெனக் கருதப்பட்ட வர்களையும் அவர்கள் மக்களாக்கிவருவதைக் காண்கின்றோம். இவற்றை எல்லாம் நாம் எளிதில் மறக்க முடியாது; அல்லது மறைக்கவும் முடியாது. அவர்கள் தொண்டியை, முடத்தை,

குருடர்களைக் கொன்று விடுகிறார்களா? அத்தகையவர்களுக்கும் தம் சுய உதவியினால் எவ்வளவுக்கு ஜீவனோபாயத்தைத் தேடிக்கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவுக்கு உதவிபுரிந்து வழி காட்டி வருகின்றார்கள். இதனால் வெள்ளைக்காரன்தான் புத்திசாலியா? நமது முன்னோர்கள் என்ன முட்டாள்களா? என்ற கேள்வியும் கிளம்பக்கூடும். இதற்காக நாம் நமது முன்னோர்கள்பேரிலும் சுலபமாகக் குற்றம் சொல்லிவிட முடியாது. எந்தக்கொள்கையும், நீதியும், தர்மமும் காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஏற்றவாறுதானிருக்கும். ராமேஸ்வரத்தில் ஒரு செட்டியார் தர்மம் செய்வதற்காகச் சாணியும், பாலும், சுக்கும் மட்டும் கொடுக்கிறார் என்றால் அதுபோல நாமும் இங்கு சாணியைக் குவியலாய்க் கொட்டிக்கொண்டு வாரிக்கொடுப்பது தகுதியாகுமா? அந்த இடத்திற்கு அவசியத்திற்கேற்றவாறு அது முக்கிய தர்மமாகவிருக்கலாம். அதற்காக நாம் அந்த செட்டியார்மீது குறை சொல்ல முடியுமா? முன்னூறு நானூறு வருடங்களுக்கு முந்திய காலத்து தர்மமென்ற காரியங்கள் இப்போது செய்ய முடியாதவைகளாகத்தானிருக்கும். அப்போது அவை அவசியமாகச் செய்ய வேண்டியவைகளாகத்தானிருந்திருக்கும். அக்காலத்தில் தற்போதிருப்பதுபோன்று துரிதமான போக்கு வரத்து சாதனங்களோ மற்ற வசதிகளோ கிடையாது. அந்தந்தநாட்டு மக்களுக்கு அந்தந்த ஊரே சுவர்க்கம். அக்காலத்தில் அவர்கள் கிணற்றுத் தவளைகளைப்போலத்தானிருந்திருக்க முடியும். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு விளைச்சலும் அபரிமிதமாய் விளைந்துகொண்டிருந்தது. அக்காலத்திலும் மழை பெய்வதற்கு அவசியமான காடு முதலியவை அடர்ந்திருந்ததால் பருவ மழைகள் தப்புவதில்லை. இத

னால் உழுதாலும் உழாமல் விட்டாலும் அறுவடைக்குக்
குறைவில்லை. அப்போது அதிகமாக விளைந்தாலும் தற்போ
தைப்போல விளைந்த தானிய முழுதையும் வெளி ஊருக்குக்
கொண்டுபோகப்படாமல் பெரும் குழிகள் வெட்டி. அவற்றில்
புதைத்து வைப்பதும் வழக்கமாயிருந்துவந்தது. அன்றியும்
அக்காலத்தில் பிச்சைக்காரர்களும் மிக அரிதென்றே சொல்
லலாம். எவ்வளவு விளைந்தாலும் வாரி வெளி நாட்டுக்கு
அனுப்புவது என்றமுறை அக்காலத்தில் கிடையாது. அதற்கு
சாதனமும் கிடையாது. அதனால்தான் இவ்வளவு பேருக்கு
அன்னமிட்டால் இவ்வளவு புண்ணியமென்றும் எழுதி
வைக்க இடமிருந்தது. அதனால் நம் நாட்டில் காலக்கிரமத்
தில் பிச்சை எடுக்கும் ஜாதிகளென்றே பல ஜாதிகளும்
தோன்றிவிட்டன. ஏதோ சாம்பலையும் மண்ணையும் பூசிக்
கொண்டு வந்தாலும் சாமி என்று விழுந்து கும்பிடும் முட்
டாள்கள் அதிகமிருக்கிறார்கள் என்பதை யறிந்துதான் பிச்
சைக்காரர்களும் நாளுக்குநாள் விருத்தியாகிக்கொண்டு வரு
கின்றனர். இத்தனை கோயிலிருக்கையில் இன்னும் புதிதாகக்
கோயில் கட்டுவது அவசியமாவென்று கேட்டால் "பாவி
தடிக்கிறான் அவன் சொல்லைக்கேட்ட காதை லோஷன்
போட்டுக் கழுவவேண்டு"மென்கிறார்கள். அக்காலத்தில்
செல்வமிகுதியினால் செலவிடுவதற்கு வழியின்றி இவ்வாறெல்
லாம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். தங்கள் விளைபொருள்
களுக்கு செலவு வேண்டுமென்ற முறையில் ஒருவரோடொரு
வர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு மேன்மேலும் தர்மம் என்
னும் பெயரால் பலவாறு செலவிட்டு வந்தார்கள். அக்காலத்
தில் எத்தனை கடவுளிருந்தாலும் பூசைபோட்டு, எவ்வளவு
பேர் வந்தாலும் சோறுபோடும் செல்வமும் செழிப்புமிருந்

றது. அதனால்தான் இவ்வளவு கடவுள்களும் அடியார்களும் ஏற்பட இடமிருந்தது. ஆனால் இப்போதைய கொள்கையும் மதக்கோட்பாடுகளும் கால தேச வர்த்தமானத்திற்கு ஏற்ற படியும் மனிதன் அறிவுக்கும் தன்மைக்கும் ஏற்றவாறுமிருக்க வேண்டும். முஸ்லிம்களும், கிறிஸ்தவர்களும், இந்துக்களும் எல்லா மதஸ்தர்களுந்தான் பாவம் செய்யக்கூடாதென்கிறார் கள். ஆனால் பாவம் சுத்தம் முதலான தத்துவங்களுக்கு அந்தந்த மதத்தினருக்கு அர்த்தம் வேறாகத்தானிருக்கின் றது. பாலைவனத்தில் தோன்றிய இஸ்லாம் மதத்தில் சுத்த மென்றால் மூன்றுவேளையும் குளிப்பதுதான் சுத்தமென்று எழுதிவைக்க முடியாது. அங்கு மணலை உடம்பில் தேய்த்துக் கொண்டாலும் குளித்துச் சுத்தமாவதற்கு ஒப்பாகத்தான் கருதப்படக்கூடும். ஆதலால் அந்த சுத்தம் தப்பு என்று சொல்லிவிடமுடியாது. நமக்குள் வெளிக்குப்போனால் நான்கு செம்பு தண்ணீர்விட்டு கழுவுபவர்களும், போதாக் குறைக் குத் தலை முழுகுபவர்களுமிருக்கிறார்கள். அவ்வாறு செய் தால்தான் அதனைச் சுத்தமெனக் கருதப்படுகிறது. ஆனால் இவர்களைவிட பன்மடங்கு கடுமையான சுகாதாரமுடைய வெள்ளைக்காரன் காகிதத்தில் பாதியும் கால் சராயில் பாதியு மாகத் துடைத்துவிட்டுப் போகிறான். அவன் நாட்டில் அவ் வளவுதான் வசதி. இங்கு குளிக்காவிட்டால் பாவி என்கிறார் கள். அங்கு குளித்தாயாவென்று கேட்பதே மரியாதை யல்லவெனக் கருதப்படுகிறது. இங்கு வியர்வையினால் குளிக் கவேண்டிய அவசியமுண்டு. அங்கு குளிரினால் அத்தகைய அவசியமில்லை. அவ்வாறே இந்துமதத்தில் எறும் பை மிதித்துவிட்டாலும் பாவம். அவன் சங்கதியோ அதைப் பற்றி கவலையேயில்லை. இங்கு நாம் பசுவை அடித்

த்தாலும் மகா பாவமென்கிறோம். அங்கு அவன் அதைக் கொன்று தின்னுவதில் வேறுமார்க்கமில்லை. ஒருவன் சிற்றப்பன் மகளைக் கட்டலாமென்கிறான். மற்றவன் அதைப்பாவமென்கிறான். இப்படி சௌகரியத்திற்கும் பழக்கத்திற்கும் எற்றவாறுதான் கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளுமிருக்கக் கூடும். ஆதலால் அனைத்தும் காலதேச வர்த்தமானத்திற் கேற்றவாறிருக்க வேண்டுமென்பது நன்குவிளங்கும். அன்றியும் அந்தந்தக்காலத்தில் நிறமைக்கேற்றவாறு எமாற்ற எதேதோ எழுதிவைத்திருக்கலாம். அவற்றைக்குறித்து இப்போது கவலையில்லை. ஆனால், நாம் முக்கியமாய் கவனிக்க வேண்டியது, இன்றைய நிலைமையில் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதேயாகும். அதிலிருந்து தப்ப வழியுண்டாவென்றும் பார்க்கவேண்டும். நாம், நமது செல்வம், அறிவு, ஒழுக்கம் முதலியவை பிரயோஜனமான வழியில்செலவிடப்படவேண்டுமென்பதனால் அது தர்மத்திற்கு விரோதமானதென்று சொல்லமுடியாது. இப்போது நாமிருக்கும் நிலையில் தர்மத்தின் பெயரால் சத்திரமும் சாவடிகளும் கட்டிக்கொண்டு போவோமானால் நம் சமூகத்தின் கதி என்னாகும்? நமது நாட்டின் நிலைக்கும் மக்களின் தேவைக்கும் எற்றவாறுதான் எந்த தர்மமும் எற்பாடு செய்யப்படவேண்டும். இனி நமக்குப் புதிதாகச் சாமிகள் வேண்டியதில்லை. இப்போது நமது நாட்டில் 22-கோடி இந்துக்களிருக்கின்றனர். இவர்களுக்கு எற்பட்டிருக்கும் கடவுள்களோ புராணங்களின்கணக்குப்படி 33-கோடி கடவுள்களாயிருக்கின்றன. இதனைப் பங்கிட்டால் ஒரு ஆசாமிக்கு ஒன்றரைக்கடவுள் வீதம்வரும். உலகிலே மக்களைவிட கடவுள்கள்தான் அதிகமாயிருக்கிறது. இவ்வளவு கடவுள்களை நாம் காப்பாற்றினால் போதும். நாட்டின் பெரு

மையை வளர்க்க, மக்கள் கஷ்டத்தைப் போக்க, அறிவை வளர்க்க கல்வி அத்தியாவசியம். அவர்கள் சுயமரியாதையுடனும் சுகமாயும் வாழ்வதற்குத் தொழில்விருத்தி அவசியம். எந்த தேசத்திலும் இவையிரண்டும் இன்றியமையாத அவசியமான அம்சங்கள். நம் நாட்டிலோ நூற்றுக்கு 93-பேர் படிப்பில்லாத தற்குறிகளாயிருக்கிறார்கள். இதைவிட அவமானமான காரியம் ஒரு தேசத்திற்கு வேறு என்ன இருக்கிறது! அதுபோலவே சாப்பாட்டுக்குக் கஷ்டப்பட்டு வெளிநாடுகளுக்குப் பிழைப்புக்காக துறைமுகங்கள்தோறும் கப்பல்தோறும் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதான கோரக்காட்சியைத் துறைமுகங்களுக்குச் சென்று பார்த்தால் தெரியும். இவ்வாறு பிழைப்பின்றியும் சாப்பாட்டுக்கு வகையின்றியும் கடல் கடந்து ஜீவிக்கச்செல்லும் ஏழை மக்கள் தொகைகளை இச்சென்னை மாகாணத்தில் மட்டும் மாதமொன்றுக்கு லட்சத்திற்கு அதிகமாகக்காணலாம். இவர்கள் குழந்தைகுட்டிகளுடனும் வயோதிகர்கள் கர்ப்பிணிகளுடனும் செல்வதான பரிதாபத்தை என்னவென்று சொல்வது. இங்குள்ள கஷ்டத்தைவிட அங்கு போய் சாகலாமென்றுதான் மனம் முறிந்து போகிறார்கள். இக்கொடுமைகளைக் கவனித்து பரிகாரம் தேடப்படுவதில்லை. இத்தகைய நாட்டில் நடக்கும் விஷயங்களோ விபரீதமாகத்தானிருக்கின்றன.

இங்கு சாமிகளுக்கும் சடங்குகளுக்கும் உற்சவ வேடிக்கைகளுக்கும் சதுர் ஆட்டங்களுக்கும் லட்சக்கணக்காகத்தான் செலவிடப்படுகின்றது. திருப்பதி முதலிய தேவஸ்தானங்களுக்கும், முக்கியமான மடங்களுக்கும் சுமார் 20 லட்சத்திற்கு அதிகமாக யாதாயாதம் வருமானம் கிடைக்கி

றது. ஒரு சாமிக்கு ஒருவேளைச் சாப்பாடாகிய சட்டி அர ணைப்பூசைக்குச் சுமார் 20 ரூபாய்க்கு அதிகம் செலவிடப்படு கிறது. இவ்வாறிருக்க அச்சாமியின் பிள்ளைகள், சாமியேகதி யென இருக்கும் மக்கள் கஞ்சிக்கலைந்துகொண்டு பிழைக்க வழியில்லாது ஆயிரக்கணக்காகக்கப்பலேறிவெளிநாடுசென்று துன்புறுகின்றார்கள். இவையிரண்டினையும் சேர்த்துப்பார்த் தால் அந்த சாமிக்குத்தான் அதிக அவமானமென்பது நன்கு விளங்கும். அத்தகைய சாமிகளுக்கு இருக்கும் சொத்துக் களுக்கும் ஆடம்பரங்களுக்கும் வாண வேடிக்கைகளுக்கும், சதுர் கச்சேரிகளுக்கும் ஒருவிதமான அளவில்லை. ராஜாவுக் குக்கூட அவ்வளவு ஆடம்பரமில்லை. ராஜாவாயினும் கொடுங் கோன்மையினால் அந்த சுகங்களை,ஜனங்கள்படும் கஷ்டத்தைப் பாராமல் அனுபவிக்கின்றான் என்று சொல்லலாம். ஆனால், கருணைவள்ளல் என்ற கடவுள் இப்படி வீணாக்குவதற்கு இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கலாமா வென்றுதான் உங்க ளைக் கேட்கின்றேன். இதனால் நாம் கடவுள்மீது குற்றம் சொல்லவில்லை.அது என்ன செய்யும். இன்றைக்கு யாராவது தங்கக்காரை போட்டால் பேசாமல் போட்டுக்கொள்ளுகிறது. யாராவது கழட்டிக்கொண்டுபோனாலும் கல்லுப்போல் பேசா மல் சும்மா இருக்கிறது. சமீபத்தில் ஆண்டாள் தாலியை யும் யாரோ கழற்றிக்கொண்டு போய்விட்டதாயும் பத்திரிகை யில் வாசித்திருப்பீர்கள். ஏன் இந்த நாட்டில் நூற்றுக்கு 93 வீத மானவர்கள் தற்குறிகளாயிருக்கவேண்டும்? இதற் கும் வறுமைக்கும் காரணமென்ன? ஆனால், நான் உங்களை சந்தோஷப்படுத்த ஒரு வார்த்தையில் பதில் சொல்லிவிடலாம். "வெள்ளைக்கார நீச அரசாங்கத்தார் நம் பணத்தைக் கொள் ளையிட்டுப் போவதாகச் சிலர் கூச்சலிடுகின்றனர். அந்த

நீச அரசாங்கத்தால்தான் சரஸ்வதியும் நம் நாட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டாள்'' என்கின்றனர், மற்றும் சிலர். ஆனால் நம் நாட்டை விட்டோடிய சரஸ்வதி அந்த நீச நாட்டுக்குத் தான் போய்ச்சேர்ந்திருக்கிறாள். வெள்ளைக்காரன் கொள்ளை யிட்டுப்போவதையும், சாமிகளுக்கும், சடங்குகளுக்கும் செல விடுவதையும் கணக்குப்பார்த்தால் சாமிகளுக்குச் செலவாவது தான் பன்மடங்கு அதிகமாகும். சாமிகள், மதம், சடங்கு கள்முதலியவற்றின்போரால் செலவாகும்பணமும் கஷ்டநஷ்ட மும் அசௌகரியங்களும் கணக்கிடமுடியாது. பணம் சம் பாதிப்பதில் எத்தனையோ தந்திரமும் சூழ்ச்சியும் செய்யும் அறிவாளிகளுங்கூட இவ்வாறு செலவிடுவதில் அந்தத் தந்திர மொன்றுமில்லாமல் முட்டாள்களாகத்தான் நடந்துகொள்ளு கின்றனர். அபிஷேகத்தில் 150 ரூபாய் கொடுத்தாலென்ன? 10 ரூபாய் கொடுத்தாலென்ன! வித்தியாசமென்னவென்று யாராவது சிந்திப்பதுண்டா? சென்னை மாகாண சர்க்காரின் கணக்குப்படி சாமிகளுக்கு வருமானம் 2 கோடிக்குஅதிகமா கிறது. இது தவிர, கணக்கில்வராத கொள்ளைகளும் போக்கு வரத்து தரகர் செலவும் சொல்லவேண்டியதில்லை. கணக்குப் பார்த்தால் சாமிகளுக்கு நாம் கொடுப்பது சர்க்கார்வருமான வரியைவிட அதிகமாகுமேயன்றி ஒருவிதத்திலும்குறையாது. தர்மமென்றால் சாப்பாடு போடுவதுதானவென்றுகேட்டால், அப்படிக்கேட்டது பாவம் என்ற தர்ம முறையைத்தான் நமக்குக் கற்பிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய வீணுக்கு செல வாகும் பணம் மூன்று ஜில்லாவுக்குச் சாப்பாட்டுடன் கல்வி போதிக்கப் போதுமானதாகும். இந்தமாதிரி சுமார் 25 வருடங்களுக்கு நம் சாமிகள் சிறிது வயிற்றை இழுத்துக்கட் டிக்கொண்டு சும்மா இருந்தால் பிறகு நம் நாட்டில் ஒருவன்

கூட மருந்துக்கும் தற்குறியாயிருக்கக் காணமுடியாதென்பது திண்ணம். உள்ளதுள்ளபடி உண்மையைச் சொன்னால் அவன் தப்பு சொன்னான்; இவன் நாஸ்திகப்பேச்சு பேசுகிறான் என்று வீண் கூச்சலிடும் கூட்டத்தாருக்குக் குறைவில்லை. மேடை மீதேறி வெள்ளைக்காரர்களை துரத்திவிடுவோமென்று பயமுறுத்தலாம். மிரட்டினாலும் அர்த்தத்தோடல்லவா மிரட்டவேண்டும். ஜோபில் எலிக்குஞ்சு இருக்கிறது எடுத்து விட்டால் செத்துப்போவாய் என்றால் எவன் பயப்படுவான். எடுத்துவிடு ஒரு கை பார்ப்போமென்றுதான் சொல்லுவான். மார்க்கத்துக்கும் தருந்தவழிக்கும் நமது அறிவையும் செல்வத்தையும் செலவிடாமல் நாம் யாரையும் வெல்ல முடியாது, ஒரு கூட்டத்தார் நம்மைத்தாழ்ந்த நிலையிலேயே அடக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்க முயல்வது சரித்திரபூர்வமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மதவிஷயத்திலும் மற்ற விஷயங்களிலும்வெள்ளைக்காரன்நம்மைவிடக்கேவலமாகஇருந்திருப்பதை அவர்கள் தேசசரித்திரமே நன்கு விளக்குகிறது. ஆங்கிருந்த புரோகிதமும் சாமிகளும் இப்போது எங்கு போயின? எல்லாம் இங்கு வந்து சேர்ந்தன. அவர்கள் எல்லாவற்றையும் இங்கு மூட்டை கட்டியனுப்பி செலவுக்குப் பணமும் கொடுத்துவிட்டு அங்கு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் இறங்கி யிருப்பதால் நாளுக்கு நாள், அந்நாட்டார் முன்னேற்றமடைந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் சாமிக்கு உற்சவமில்லை, தேர் இல்லை, திருவிழா இல்லை. அப்படியிருந்தும் அந்தச்சாமி அவர்களை பல அற்புதங்கள் கண்டுபிடிக்க வழியாயிருக்க, நம் சாமிகளுக்கு லட்சக்கணக்கான பணம் செலவிட்டு தேர், திருவிழா நடத்தியும் நாம் இந்தக் கதியிலிருக்கிறோம். நம் நாட்டுப் பொருள்கள் வெளிநாட்டுக்குப் போகின்றன என்று கூச்சலிடு

வதனுல் பயன் என்ன? கடுகளவாவது நாம் முன்னேற முயற்சி செய்வதில்லை. நேற்றையத்தினம் ருஷியாவில் செத்தவர்களைப் பிழைக்க வைக்கும் நூதன முறையை ஒருவர் கண்டு பிடித்ததாக திராவிடனில் படித்திருப்பீர்கள். இத்தனைக்கும் அது நாஸ்திகம் நிறைந்த நாடு. நாஸ்திகருக்கு நரகம் வேண்டுமானுல் ருஷியாவிலிருப்பவர்களுக்கே இருப்பிடம் சரியாய்ப் போய்விடும். ஆதலால் வேறு எந்த நாஸ்திகர்களுக்கும் நரகத்திலிடமிராது. அவ்வளவு நாஸ்திகமாயிருக்கும் ஊரில் செத்தவனைப் பிழைக்கவைத்து சாமியோடு போட்டி போடுகிருர்கள். வெள்ளைக்காரன் நாட்டில் சாமிக்கு முக்கால் துட்டுக்கூட செலவில்லை. முஸ்லீமும் அப்படித்தான். வெள்ளைக்காரன் கோயிலுக்குப்போனுல் துணி அழுக்கை வெளுப்பதற்குச் செலவிடுவதைவிட வேறு செலவில்லை. விவசாயத்திலும் அவர்கள் எந்தப் பழத்தை, எந்த நிறத்துடன் எந்தச் சுவையில் பயிரிட வேண்டுமென்று ஆராய்ச்சிசெய்து அதற்குத் திராவகங்கள் ஊற்றிப் பயிரிட்டு வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புகிருர்கள். நாம் உழவு கட்டவேண்டுமானுலும் பார்ப்பானைக் கூப்பிட்டு நல்ல வேளை பார்த்து அந்தந்த எருக்கும் மாட்டுக்கும்பூசைபோட்டு உழுவுவதனுல்தான் இக்கதியிலிருக்கிருேம். நமக்கு இவ்வளவு கோடி சாமிகளும், இவ்வளவு பணச்செலவு மிருந்தும் நாம் கடுகளவாவது முன்னேற முடியாதிருக்கிருேம். பூகோளசாஸ்திரம் போதிக்கும்ஆசிரியரின் தகப்பனும், கிரகணத்தன்று தர்ப்பையை எடுத்துக்கொண்டு சமுத்திரக்கரைக்குத்தர்ப்பணம் செய்துவைக்கவந்துவிடுகிருன் இவன் பேச்சைக்கேட்டு குளிக்கப்போனுல் நம்மை முதலை இழுத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது. கிரகண ஸ்நானத்துக்குப் போவோமென்று சொல்லும் எம். ஏ க்களும், பி. ஏ க்க

னும் இன்னுமில்லாமல் போகவில்லை. இக்காலத்திலும் சந்திர சூரியனை ராகு கேது வென்ற பாம்புகள் விழுங்கும் கதைகளும், அதன் மூலமான புரட்டுகளும், பணம் பறிக்கும் சூழ்ச்சிகளும் ஒழிந்தபாடில்லை. தேச முன்னேற்றத்திற்கோ, அறிவு வளர்ச்சிக்கோ, ஒழுக்கத்திற்கோ முட்டுக்கட்டையாயிருக்கும் எவற்றையும் ஒழிக்க முயலவேண்டும். அம்மாதிரி செய்யும் தேசமும் மதமும் சமூகமும்தான் முன்னுக்குவரும். கிலாபத் மதப்பித்துப் பிடித்திருந்த துருக்கி தற்போது அதனை இருந்தவிடம் தெரியாமல் மூட்டை கட்டியனுப்பிவிட்டு முன்னேற்றத்துக்கு வழி தேடியதனால்தான் தற்போது ஐரோப்பாவில் மற்றைய நாடுகளைப்போல நல்ல நிலைமையையடைந்து வருகிறது. நாம் தர்மம் வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. நம் மதத்திலுள்ள அர்த்தமற்ற தத்துவங்களை ஒழித்து பிறருக்கு எவ்விதத்தில் உபகாரமோ அதைச்செய்து மக்களுள் சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும் சத்தியமும் ஜீவகாருண்ணியமும், பரவச்செய்வதற்கு வழிதேட வேண்டுமென்றுதான் சொல்லுகிறோம். வீண் செலவிடும் பணங்களை உண்மையாகக் கஷ்டப்படுபவர்களுக்குக்கொடுத்து உபகாரம் செய்வதில், செலவிடுங்கள் என்றுதான் சொல்லுகிறோம். பழைய குருட்டுநம்பிக்கைகளைத் தம்சூழ்ச்சிகளுக்கு ஆதாரமாகக்கொண்டு சுகமாயிருந்த கூட்டத்தார் இப்போது கூலிகளையும் குறும்புப் பிரசாரத்தில் ஏவிவிடுகின்றனர். எந்தக் காலத்திலும் நன்மைக்கும் பரோபகாரத்திற்கும் விரோதமாக நம் நாட்டில் ஒரு கூட்டத்தார் இருந்திருப்பது சரித்திர மூலமாகவும் நன்கறியப்படும். அர்த்தமற்ற கொள்கைகளை ஒழித்து, ஒழுக்கமே பிரதானமென்று சீர்திருத்தி மற்றவனுக்கு உபகாரம் செய்வதுதான் மோட்சமென்று புகட்டவேண்டுவது அவசியம். கஷ்டப்படு

பவர்களுக்கு உதவி யளித்து திருப்திசெய்வதுதான் மேலான புண்ணியம். இவற்றைச் சொன்னால் என்ன நாத்திகம்வந்து விட்டது? விறுகமக்களைக்குழப்பி அவர்கள் அறிவைக்கட்டிப் போட்டு நான் சொல்வதை நம்பு, இல்லாவிட்டால் பாவம் என்று நான் சொல்லவில்லை. எதிலும் உண்மையைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் நம் நாடு முன்னேற்ற மடையுமே யன்றி, என் பாட்டன், முப்பாட்டன் போனவழி போகிறேன் என்ற மூடக்கொள்கைகளால் நாடு நாளுக்குநாள் நாசமடைவது திண்ணம். என் புத்திக்கு எட்டியதை எடுத் துக்காட்டினேன். அதில் சரி எனத் தோன்றியதை ஒப்புக் கொண்டு அதன்படி நடக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நான் சொல்வதில் பிசகிருந்தால் என் அறியாமைக்குபரிதாபப் படும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஒழுக்கம்.

ஆரும் அத்தியாயம்.

உலகில் கற்பு, காதல் என்பனபோன்ற வார்த்தைகள் எப்படி பெண் மக்களை அடிமைப்படுத்தி அடக்கி ஆளவென்று ஏற்படுத்திப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றனவோ, அது போலவேதான் ஒழுக்கம் என்னும் வார்த்தையும் எளியோரையும் பாமர மக்களையும் ஏமாற்றி மற்றவர்கள் வாழ பயன்படுத்திவரும் ஒரு சூழ்ச்சி ஆயுதமே யல்லாமல், அதில் உண்மையோ, சத்தோ ஒன்றுமேகிடையாது. கற்பு, காதல், சத்தியம், நீதி, ஒழுக்கம், என்பனவெல்லாம் ஒரேதாயின் பிள்ளைகள். அதாவது குழந்தைகளைப்பயமுறுத்த பெரியவர்கள் "பூச்சாண்டி", "பூச்சாண்டி" என்பதுபோல் இவை எளியோரையும் பாமர மக்களையும், வலுத்தவர்களும், தந்திரக்காரர்களும் ஏமாற்றச்செய்த ஒரு பெரும் சூழ்ச்சியேயாகும்.

எப்படி குழந்தைப்பருவம் உள்ளவரை பூச்சாண்டிக்கு மக்கள் பயப்படவேண்டியிருக்கிறதோ, அதுபோலவேதான் அறிவும், சக்தியும் மக்களுக்கு ஏற்படும்வரை மேற்கண்ட ஒழுக்கம் முதலிய பூச்சாண்டிகளுக்கு அவர்கள் பயப்பட்டுத் தீரவேண்டியதிருக்கிறது.

உலகில் ஒழுக்கமான காரியம் அல்லது ஒழுக்க ஈனமான காரியம் என்பனவெல்லாம் அவைகளைச் செய்கிற ஆட்களின் வலிமையையும், அறிவையும் கொண்டு மதிக்கப்படுகிறதே யல்லாமல், வெறும் காரியத்தைப்பற்றி மாத்திரம் முடிவு செய்யப்படுவதில்லை.

சாதாரணமாக உலகில் "விபசாரம்" "பொய்" "களவு" "ஏமாற்றம்" முதலிய காரியங்களை ஒழுக்கங்கெட்ட காரியங்கள் என்று சொல்லப்படுகிறதென்றாலும், இந்தக் காரியங்கள் யாவையுமோ அல்லது ஏதாவது ஒன்றையோ இல்லாத மனிதர் எவரையும் இதுவரையில் உலகத்தில் காணமுடியவே இல்லை.

ஒரு சமயம் நமது கண்ணுக்குத்தென்படவில்லை என்று சொல்லுவதானால் அப்படிச்சொல்லும் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் முதலில் தங்களைப்பற்றியே நினைத்துப்பார்த்து தங்களுடைய சிறு பிராயம் முதல் இன்றையவரையில் உள்ள பல பக்குவ வாழ்நாளில் மேற்கண்ட "ஒழுக்கங்கெட்ட" காரியங்கள் என்பவைகளில் எதையாவதொன்றை மனோவாக்கு காயங்களால் செய்யாமல் இருந்திருக்க முடிந்ததா, அல்லது செய்யாமல் இருக்கிறார்களா என்று நினைத்துப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கிவிடும். (N. B. மற்றும் தங்களுடைய சுற்றத்தார் நண்பர், சுற்றியுள்ள அறிமுகமானஜனங்கள் நன்றாய்த்தெரிந்த அன்னியர் முதலாகியவர்களில் யாராவது ஒழுக்கத்துடன் கற்புடன் நடந்து வந்ததுண்டா என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். இந்த இருவித முடிவைக் கண்டுகொண்ட பிறகு உலகத்தை நினைத்துப் பாருங்கள்).

மற்றும் உலகில் மக்கள் வாழ்க்கைக்கென்று இருந்து வருகிற தொழில்களில் முக்கியமானவைகளாகக் காணப்படுவது விவசாயம், வியாபாரம், கைத்தொழில், கூலி, வக்கீல், உத்தியோகம், வைத்தியம், விலைமாதர்தொழில் ஆகியவைகள் முதல், குருத்துவம், சன்னியாசம், துரைத்தனம், தேசியம், ஈறாகவுள்ள அனேகதுறைகள் ஆகும். இவற்றின்மூலமே மக்கள் பெரும்பாலும் விழுகின்றார்கள் என்பதை நாம் பிரத்தி

யட்சத்தில் பார்க்கின்றோம். இந்த மக்களில் யாராவது ஒருவர் ஒழுக்கமாக நடந்துகொள்ளுவதை நாம் பார்க்கின்றோமா? ஒழுக்கம் என்றால் என்ன! அது எது என்கின்ற விஷயத்தில் நாம் இப்போது பிரவேசிக்கவில்லை. அதற்கு இந்த வியாசத்தில் இடம் வைக்கவுமில்லை. மற்றப்படி நாம் ஒழுக்கம் என்பதாக உலகவழக்கில் எதையெடுத்துக்கொண்டு பேசுகின்றோமோ, மேற்கண்ட வாழ்க்கைத் துறைகளில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் அந்தந்த துறைக்கும் எதை யெதை ஒழுக்கம் என்று அவர்களாகவே சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களோ அதையும், அவரவர்கள் மற்றவர்களைப்பார்த்து எதை யெதை ஒழுக்கம் கெட்ட காரியம் என்று சொல்லுகிறார்களோ அதையும் மாத்திரமே இங்கு ஒழுக்கம் என்பதாக வைத்துக்கொண்டு யாரிடமாவது இந்த ஒழுக்கத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடிகின்றதா என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

ஒரு வேலைக்காரன் செய்யும் ஒழுக்கங்கெட்ட காரியத்தை அந்த வேலைக்காரன் முன்னிலையிலேயே எஜமான் செய்துவிட்டு வேலைக்காரனை மாத்திரம் ஒழுக்கங்கெட்டவன் என்று சொல்லுகிறான்.

ஒரு குமாஸ்தா செய்யும் ஒழுக்கங்கெட்ட காரியத்தை மேல் அதிகாரி அந்தக் குமாஸ்தா முன்னிலையிலேயே பல தடவை செய்துவிட்டு குமாஸ்தாவை ஒழுக்கங்கெட்டவன் என்று கூறுகிறான் (N. B. ஒரு மகன் செய்யும் ஒழுக்கங் கெட்ட காரியத்தை தகப்பன் செய்துவிட்டு மகனை ஒழுக்கங் கெட்டவன் என்று சொல்லுகிறான்).

இதுபோலவே, எல்லாத்தொழில் துறையிலுமுள்ள மக்களும் அவரவர்கள் வாழ் நாட்களில் ஒழுக்க யீனமாக நடந்து கொண்டே மற்றவர்களை ஒழுக்க யீனர்கள் என்று சொல்லி

வருகிறார்கள். இவை நாம் குறிப்பிட்ட ஒரு சிலரிடம் மாத்திரம் இருப்பதாய்ச்சொல்ல வரவில்லை. "ஒழுக்கமாய்" மக்கள் யாராலும் நடக்கமுடியாது என்றும், ஒழுக்கம் என்பதாக ஒரு குறிப்பிட்ட குணமோ, செயலோ இல்லை என்றும், ஒழுக்கம் என்று சொல்லி வருவதெல்லாம் எளியோரையும் பாமர மக்களையும் அடிமைத்தனத்தில் இருத்திவைப்பயன்படுத்தக்கூடிய சூழ்ச்சி ஆயுதமே தவிர, மற்றபடி அது மக்கள் சமதர்மத்துக்கு பயன்படக்கூடியது அல்லவென்றும் சொல்லுவதற்காகவே எடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

உண்மையிலேயே ஒழுக்க ஈனம் என்பது ஒன்று உண்டென்றும், அது திருட்டு, பொய், ஏமாற்றம் போன்றதாகிய குணங்கள்தான் என்றும் சொல்லுவதாய் இருந்தால் அந்தக் குணங்கள் பெரிதும் நிலையாய் குடிகொண்டு இருக்கும் இடங்கள், அரசர்கள், குருமார்கள், வியாபாரிகள், வக்கில்கள், தேசியவாதிகள் போன்ற கூட்டத்தார்களிடமே ஆகும்.

மனிதர்களுக்கு துன்பமிழைத்து அவர்களது அமரிக்கையைக் கெடுத்து ஏமாற்றி வஞ்சித்துவாழும் கூட்டங்கள்மேற்கண்ட கூட்டங்களேயாகும்.

இது அந்தந்த துறையைக் கைக்கொண்ட ஆட்களை மாத்திரமல்லாமல், அந்தத் துறைகளுக்கே ரத்தமும், சதையும், எலும்பும்போலக் கலந்திருக்கும் காரியங்களுமாகும்.

இந்தக் கூட்டத்தாரைக் கண்டு எந்த மகனும் அருசைப் படுவதேயில்லை. இவர்களிடத்தில் மக்கள் வெறுப்புக்காட்டுவதுமில்லை. அதற்குப்பதிலாக, இந்தக் கூட்டத்தாருக்குத் தான் நாட்டிலே மக்களிடம் செல்வாக்கும் மதிப்பும், இருந்து வருகின்றது. மனிதசமூகத்திற்கு எலும்புருக்கி வியாதி போன்ற இந்தக் கூட்டம் மக்களிடம் ஆதிக்கம் செலுத்திவரு

வது என்பது மக்களின் அறிவீனத்தையும் பலமற்ற தன்மையையும் காட்டுவதல்லாமல் வேறில்லை.

வாழ்க்கைத் துறையின் ஒழுக்கம்தான் இம்மாதிரி இருக்கின்றதென்றால் மற்றப்படி, பக்தி, பரமார்த்திகம் ஆத்மார்த்தம், ஆசாரத்துவம், மகாத்மாத்துவம் என்பவை முதலான துறைகளிலாவது ஒழுக்கம் என்பதை காணமுடிகின்றதா என்பதை சிந்தித்துப்பாருங்கள்.

அவையும் இப்படித்தான் இருக்கின்றன என்பதே நமது அபிப்பிராயம்.

நாஸ்திகம்.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

உலகத்திலேயே நாஸ்திகம் என்று சொல்லப்படும் வார்த்தையானது அநேகமாய் பெரும்பான்மையான மக்களால் வெறுக்கப்படக் கூடியதாக இருந்துவருகின்றது. காரணம் என்னவென்று பார்ப்போமானால் அவ்வார்த்தையில் கடவுள் என்பது இல்லை என்கின்ற பொருள் அடங்கியிருப்பதாகக் கொள்வதேயாகும். மக்கள் கடவுள் இல்லை என்று சொல்லப்படுவதைப்பற்றி மாத்திரமே ஆத்திரப்படவும் வெறுப்புக் கொள்ளவும் புரோகிதர்கள், பாதிரிகள், மௌல்விகள், பண்டிதர்கள் என்பவர்களால் கற்பிக்கப்பட்டு விட்டார்களே தவிர கடவுள் என்பதைப்பற்றிய விளக்கம் யாவருக்கும் தெளிவாகப்படாமல் இருப்பதோடு அது (கடவுள் என்பது) மனத்திற்கும், புத்திக்கும் எட்டாதது என்பதாகவும் அப்படிப்பட்டதொன்றை நம்பித்தானாக வேண்டும் என்றும் நிர்பந்தப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. இப்படி இருந்தபோதிலும் என்றையத்தினம் கடவுள் என்கின்ற ஒரு வஸ்து உண்டு என்று கற்பிக்கப்பட்டதோ அன்று முதலே கடவுள் இல்லை என்கின்ற வாதமும் ஏற்பட்டு வெகுகாலமாகவே இவ்வாதப் பிரதிவாதம் நடந்து வருவதோடு நாளதுவரை முடிவுபெற முடியாமலே இருந்து வருகின்றது.

கடவுள் இல்லையென்று சொல்லும்படியான பல மதங்களும் கூட உலகில் உள்ளன. உதாரணமாக சூனியமதம், நிரீஸ்வரமதம், உலகாயதமதம் (Materialism) நாஸ்திகமதம் என்பன போன்ற பல உண்டு என்றாலும் கடவுள் என்பதாக ஒன்று இல்லை என்

கின்ற ஒரு கிளர்ச்சி வலுத்து அதை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்து மற்றும் உலகமெங்கும் அக்கொள்கையைப் பரப்ப பிரசாரமும் செய்ய ஏற்பாடுகள் சாதாரணமாக இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டில்தான் தைரியமாகவும், பலமாகவும் செய்ய முடிந்து வருகின்றதென்பதாகவும் தெரியவருகின்றது.

ஏனெனில் இதுவரையில் உலகத்தில் எந்த நாடும் பெரிதும் புரோகிதக்கூட்டத்தாரின் ஆதிக்கத்திலும், கடவுள் பிரசாரத்தின் பேரால் கௌரவமும், வயிற்றுப்பிழைப்பும் நடத்தி வந்தவர்களின் ஆதிக்கத்திலும் இருந்து வந்ததாலும், உலகத்திலுள்ள அரசாங்கங்களும் மதத்துடனும், கடவுளுடனும் பிணைக்கப்பட்டே இருந்ததாலும், கடவுளை மறுக்கும் அபிப்பிராயத்திற்கோ, கூட்டத்திற்கோ நாட்டில் ஆதரவு இல்லாமல் போனதோடு அவர்கள்மீது தோஷமும் கற்பிக்கப்பட்டு அந்த அபிப்பிராயம் வலுக்க முடியாமலும், பரவமுடியாமலும் போய்விட்டது. ஆனால் இந்த நூற்றாண்டில் கடவுள் மறுப்பு என்பது பாமர மக்களுக்குள் ஒருவித வெறுப்பும், அதிருப்தியும் தரக்கூடியதாயிருந்தாலும் மற்றும் கடவுள் பேரால் அல்லது கடவுள் சம்மந்தமான மோக்ஷம், சாஸ்திரம், கதை, புராணம், பிரசாரம் ஆகியவைகளின் பேரால் வாழ்வை ஏற்படுத்திக்கொண்டவர்களுக்கு மிகுதியும் ஆத்திரத்தைக்கொடுக்கக் கூடியதாயிருந்தாலும் நடு நிலையுள்ள அறிஞர்களால் இவ்விஷயம் ஆராய்ச்சி செய்யத்தொடங்கி ஆலோசிக்கப்பட்டு வருவதும் அவ்வித அபிப்பிராயக்காரர்களைப் பெரிதும் அறிவாளிகள் என்றும் ஞானவான்கள் என்றும் சொல்லுவதும் மதிப்பதுமாய் இருந்துவருகின்றன. மேல்நாட்டு அறிவாளிகள் என்று சொல்லப்படுபவர்களுக்குள் இன்றும் அநேகர்கள் நாஸ்திகர்களாகத்தான் இருந்து வருகிறார்கள். அதுமாத்திர

மல்லாமல் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, ருஷியா, சைனா முதலாகிய இடங்களின் முக்கிய பட்டணங்களில் கடவுளை நிலைப்படுத்தும் மதங்களை எதிர்க்கவும் நாஸ்திகத்தைப் பரப்பவும் என்றே பல ஸ்தாபனங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு அவற்றிற்காக பத்திரிகைகள் துண்டுப் பிரசுரங்கள் முதலியவைகள் செய்யப்பட்டும் வருகின்றன.

குறிப்பாக அமெரிக்காவில் நியூயார்க் என்கின்ற பட்டணத்தில் "நாஸ்திகத்தை உலகமெங்கும் வியாபிக்கச் செய்வதற்கான சங்கம்" என்னும் பெயரால் ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஏற்பாடு செய்து அதன்மூலம் 3, 4 வருஷங்களாக நல்லவேலைகள் மும்முரமாய் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அங்கிருந்து நமக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கும் அறிக்கையின்படி அச்சங்கமானது பிரசாரத்திற்காகவும் துண்டுப்பிரசுர வினியோகத்திற்காகவும் வருஷம் ஒன்றுக்கு ஐம்பது ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேலாகவே செலவு செய்து வந்திருக்கின்றது. இப்போது இந்த வருஷத்தில் "கிறிஸ்துமதம் வெடிப்புக்கண்டுவிட்டது" என்கின்ற போதும் "மதம் என்றால் என்ன?" "கடவுள் என்றால் என்ன?" "கடவுள் இல்லாத முற்போக்கு" ஆகிய இவைபோன்ற தலைப்புகளால் பல லக்ஷக் கணக்கான துண்டுப்பிரசுரங்கள் அச்சிட்டு வெளியாக்கப்பட்டிருப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. சங்க அங்கத்தினர்கள் வருஷத்திற்கு வருஷம் 100-க்கு 50 வீதம் உயர்ந்துகொண்டு வருவதுடன் பல இடங்களில் கிளை ஸ்தாபனங்கள் ஏற்பட்டு வெளிநாடுகளிலுங்கூட பிரசாரங்கள் செய்யப்பட்டு வருவதாய்க் காணப்படுகிறது. வேறு பாஷைகள் மூலமும் சைனா முதலிய இடங்களுக்கு ஆட்களை அனுப்பி இது போன்ற பிரசாரமும் துண்டுப்பிரசுரங்களும் நடைபெற்று வந்திருப்பதாகவும்

காணப்படுவதோடு ஒவ்வொரு கல்வாளும் ஒவ்வொரு வேலை யை ஏற்றுக்கொண்டு திருப்திகரத்தக்க அளவு பிரசாரம் செய்திருப்பதாயும் காணப்படுகின்றது. இதன் தலைமைக் காரியாலயம் அமெரிக்காவிலுள்ள, நியூயார்க் பட்டணத்தில் 14-வது வீதி, 307-E நெம்பர் கட்டிடத்தில் நிறுவப்பட்டிருக் கின்றது. இதில் சேர விரும்பும் அங்கத்தினர்க்கு வருட சந்தா ஒரு டாலர் அல்லது மூன்று ரூபாயாகும் என்பதாக வும் காணப்படுகிறது.

இப்படியே லண்டன் பட்டணத்தில் சில ஸ்தாபனங்கள் அதாவது "தாராள நினைப்புக்காரர்கள் சங்கம்" என்றும் "அறிவாளிகள் சங்கம்" என்றும் "உண்மை நாடுவோர் சங்கம் என்றும்" பல சங்கங்கள் ஏற்படுத்தி அதுபோலவே பிரசாரமும் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இச்சங்கங்களில் சில வற்றின் வயது 40, 50க்கு மேல் ஆயிருந்தபோதிலும் அவை கள் இப்போதுதான் மிக்க பிரபலமாயும், செல்வாக்காயும் நடைபெற்று வருகின்றதாக அறிவிக்கப்படுகின்றன.

இவற்றில் கலந்துள்ள நபர்களில் உலகத்திலே மிக்க அறிவாளிகள், ராஜதந்திரிகள் என்று சொல்லப்பட்ட பெரி யார்களே அதிகமாயிருக்கின்றார்கள். ஆகவே நாஸ்திகப் பிரசாரம் உலகில் சகஜமாகவும் செல்வாக்காகவும் நடைபெறு கின்றன என்பதை தெரிவிக்கவே இவற்றை மேற்கோள்க ளாகக் குறிப்பிட்டோம்.

இனி அதனுல் ஏற்படும் கெடுதி என்ன? நன்மை என்ன? என்பவைகளைப் பற்றி யோசிப்போம். சாதாரணமாக மனி தன் நாஸ்திகனுயிருந்தால் அதாவது கடவுள் நம்பிக்கை இல் லாதவனுயிருந்தால் ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்கு அடங்கி நடக்க மாட்டான் என்றும், திருடு, பொய், மோசம், சூது

ஒருவன் சொத்தை ஒருவன் அபகரித்தல், முறை தவறிக்கலத்தல், மக்களை இம்சித்தல் முதலாகிய காரியங்களைச் செய்யப் பயப்படமாட்டான் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இதைப் பற்றி கவனிக்குமுன்பு, உண்மையான கருத்தில் இந்தக் கடவுள் நம்பிக்கை உள்ள மனிதன் எவனாவது உலகில் இருக்கின்றானா? என்பதை முதலில் யோசிப்போம்.

சாதாரணமாக, கடவுள் என்கின்ற பதத்திற்கு மக்களில் பெரும்பான்மையோர்கள் கருதிக்கொண்டிருக்கும் கருத்து என்னவெனில் சர்வ சக்தியும்-அதாவது உலகம், உலகத்தி லுள்ள ஜீவராசிகள் புல், பூண்டு தாவரங்கள் முதலிய யாவும் தனது இச்சையால் உண்டாக்கப்பட்டு தனது சக்தியால் இயங்கச்செய்யப்படுகின்றதானதும், எங்கும் வியாபித்திருப்பதானதும், சர்வ ஜீவராசிகளையும் ரக்ஷிக்கும் தன்மையுடையதானதும், எல்லாவற்றையும் சமமாய்ப் பார்ப்பதானதும், சுருக்கமாய்ச் சொல்வதானால் அவனன்றி (அக்கடவுள் சித்தம் அன்றி) ஒரு அணுவும் அசையாததான சக்தியுடையதானது என்பதாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இக்கருத்து சரியா, தப்பா என்று யோசிப்பதற்கு முன்னும், இப்படி ஒரு வஸ்து இருக்கின்றதா இல்லையா என்று முடிவு செய்வதற்கு முன்னும், இப்படி மக்கள் எண்ணிக்கொண்டிருப்பதானது உலகத்திற்கு நன்மையா? தீமையா? என்று முடிவு செய்வதற்கு முன்னும், இந்தப்படி உலகத்தில் எந்த மனிதனாவது உண்மையில் நம்பி இருக்கின்றானா? அந்தப்படி நம்பி இருப்பதற்குத் தகுந்தபடி அவனது மனம், மெய், மொழி ஆகியவைகளால் ஏற்படும் நடவடிக்கைகள் காணப்படுகின்றனவா? அதாவது எந்த மனிதனுடைய நடவடிக்கையில் இருந்தாவது மேற்கண்ட சக்தியும், குணமும் கொண்ட ஒரு

வஸ்துவை நம்பி நடக்கின்ற மனிதனின் நடவடிக்கைகள் இவையென்று கருதும்படியாக இருக்கின்றனவா? என்பதை யோசிப்போமானல் இதுவரை ஒரு மனிதனையாவது அம் மாதிரி நம்பிக்கையின்மீது நடக்கின்றான் என்பதாகக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை என்றும், அந்தப்படி ஒரு கடவுள் இருப் பதாக ஒரு மனிதன்கூட தனது வாழ்க்கையில் எண்ணி இரு க்க முடிவதில்லை என்றும்தான் சொல்லவேண்டி இருக்கிறதே தவிர வேறில்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம்.

அதாவது, அப்படிச் சொல்லுவதானது சாதாரண மக்களிடையே மாத்திரமல்லாமல் கடவுள் பிரசாரம் செய்ப வர்களிலாவது, கடவுளைக் கண்டவர்களாக சொல்லப்பட்டவர் களிலாவது, கடவுளுக்குச் சமமாகக்கருதும் சமயாச்சாரிகள் மதத்தை காப்பாற்றும் ஸ்தாபனத் தலைவர்கள் முதலாகியவர் களுக்குள்ளாவது நாஸ்திகத்தைக்கண்டு பயந்து நடுநடுங்கித் துயரப்பட்டு கண்ணிர் வடிக்கும் ஆஸ்திகப் பண்டிதர்கள், சாஸ்திரிகள், வைதீகர்கள் முதலாகியவர்களுக்குள்ளாவது மற்றும் மகாத்மாக்கள்,வேதாந்திகள், பெரியோர்கள் முதலிய வர்களுக்குள்ளாவது இதுவரை ஒருவராவது இருந்ததாகவோ இருப்பதாகவோ சொல்லுவதற்கில்லை

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னை ஒரு தனி மனிதனென் றும், தனக்காக, தான் செய்யவேண்டிய காரியம் பல உண்டு என்றும், அவற்றை தினமும் செய்வதாகவும், அவன வன் இஷ்டப்பட்டபடி செய்துகொண்டும், அதனதன் பலனை அடைந்து கொண்டும், அதுபோலவே மற்றவர்களையும் செய் யும்படி தூண்டிக்கொண்டும் மற்றவர்கள் செய்வதில் குண தோஷம் கற்பித்துச் சொல்லிக்கொண்டும், அதற்காக விருப்பு வெறுப்புக் காட்டிக்கொண்டும் இன்பதுன்ப துக்கமடைந்து

கொண்டுந்தான் இருக்கின்றனே ஒழிய, கடவுளின் சர்வசக்தி யைப்பற்றியோ, சர்வவியாபகத்தைப்பற்றியோ, சர்வதயா பரத்தைப்பற்றியோ, சர்வசமத்துவத்தைப்பற்றியோ நம்பி இருப்பவன் ஒருவனும் இல்லையென்றுதான் சொல்லவேண் டும்.

ஆகவே இதிலிருந்து அப்படிப்பட்ட ஒரு வஸ்து இல்லை என்றும், இருப்பதாகவும் யாரும் நம்பி இருக்கவில்லை என்றுந் தான் முடிவு கட்டவேண்டியிருக்கின்றதென்பது ஒரு பக்க மிருந்தாலும், அப்படி ஒன்று இருப்பதாகக்கற்பித்து நம்பச் செய்வதினலாகிலும், காரியத்தில் ஏதாவது-அதாவது கடவுள் நம்பிக்கையினுல் ஏற்படக்கூடும் என்று கருதுகின்ற, முன் சொன்ன காரியங்களாவது நடக்கின்றதா? என்று பார்த்தால் திருடாதவன், பொய் சொல்லாதவன், பிறர் பொருளை வஞ் சிக்காதவன், முறைதவறிக்கலவி செய்யாதவன், பிறருக்கு இம்சை கொடுக்காதவன் முதலான காரியங்கள் செய்யாத வன் என்பவன் ஒருவனைக்கூடக் காண முடிவதில்லை என்று தான் சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது. அன்றியும் திருடு, வஞ்சகம், பொய், முறை தவறிக்கலத்தல் முதலாகிய காரியங் கள் எவை என்று தீர்மானிப்பதே கஷ்டமான காரியமாயி ருக்கின்றது என்றுலும் மக்கள் எதை எதை மேற்கண்ட மாதிரி குணங்கள் என்று கருதுகின்றார்களோ அதைச் செய் யாமல் இருக்க இந்த எண்ணத்தையும் நம்பிக்கையும் உண் டாக்குவதாலோ, நிலை நிறுத்துவதாலோ முடிகின்றதா? என் பது தான் இங்கு யோஜிக்கத்தக்கதாகும்.

இது ஒருபுறமிருக்க, மேல்கண்ட-அதாவது கடவுள் என் பதற்குக் கற்பிக்கப்பட்ட குணங்கள் உடையதான ஒரு கட வுள் என்பது இல்லை என்றும், அல்லது இருக்க முடியாது

என்றும் கருதுகின்றவர்களிடத்திலாவது, அந்தப்படி கருதிக் கொண்டிருக்கின்ருர்கள் என்று பிறரால் கருதப்படுகின்றவர்களிடத்திலாவது, முன் சொல்லப்பட்ட திருடு, பொய், வஞ்சகம், பிறரைஇம்சிப்பது முதலிய குணங்கள், கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்களைவிட (ஆஸ்திகர்களைவிட) அதிகமாய் இருப்பதாகவாவது அல்லது பிறமக்களுக்கு ஆஸ்திகர்களைப் போன்ற நன்மை செய்யவில்லை என்ருவது சொல்ல முடியுமா என்று பார்த்தால் அதுவும் முடியாத காரியமாய்த்தான் காணப்படுகின்றதே ஒழிய வேறில்லை.

மக்களில் பலருக்கு ஆராய்ச்சி முயற்சியும், பகுத்தறிவும் இல்லாத காரணத்தால் கடவுள் என்னும் விஷயத்தில், மேற்கண்டவிதமான காரியங்களைப்பற்றியெல்லாம் யோசனை செய்து பார்ப்பதை விட்டு விட்டு, தனக்கே புரியாதபடி ஒன்றை நினைத்துக்கொண்டு "கடவுள் உண்டா இல்லையா" என்று கேட்பதும்,

"கடவுளை ஒப்புக்கொள்ளுகின்ருயா இல்லையா" என்று கேட்பதும்,

"கடவுள் இல்லாமலிருந்தால் மக்களில் ஒருவருக்கொருவர் என் வித்தியாசமாயிருக்கவேண்டும்?"

"ஒருவர், பணக்காரனுகவும் ஒருவர் ஏழையாகவும் என் இருக்க வேண்டும்?",

"ஒருவன், கூன், குருடு, நொண்டி, குஷ்டரோகி முதலியவனுயும் ஒருவன் நல்ல திடசரீரியாகவும் என் இருக்க வேண்டும்?",

"ஒருவனுக்கு என் பத்துப்பிள்ளை, ஒருவனுக்கு என் நாலு பிள்ளை, ஒருவனுக்கு ஏன் பிள்ளை இல்லை?" என்றும்,

இருவர் ஒரே காலத்தில் தனித்தனியாக வியாபாரம் ஆரம்பித்தால் ஒருவர் நஷ்டமும், ஒருவர் லாபமும் என்

அடையவேண்டும்?" என்பது போன்ற கேள்விகள் கேட்டு அதன் மூலம் மேற்கண்ட குணங்கள் கொண்ட கடவுள் என்பதாக ஒன்று உண்டு என்று மெய்ப்பிக்க முயற்சி செய்கிறார்கள். இம்மாதிரி கேள்விக்காரர்களை பகுத்தறிவு இல்லாதவர்கள், ஆராய்ச்சி சக்தி இல்லாதவர்கள் என்று தான் சொல்லவேண்டுமே தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை.

இப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்பவர்களை ஒரே ஒரு பதிலில் வாயடைக்கவேண்டுமானால், "இம்மாதிரியாகத் தோற்றங்களில் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசங்கள் காணப்படுவதாலேயே (மேற்கண்ட குணமுடைய) கடவுள் என்பதாக ஒன்று இல்லையென்று சொல்லிவிடலாம்.

எப்படியெனில் சர்வ சக்தியுடைய கடவுள் ஒருவர் இருந்து, சர்வத்திலும் புகுந்து சர்வத்தையும் ஒன்று போலப் பார்ப்பவராயிருந்தால், சர்வத்தையும் ஒன்று போலவே சிருஷ்டித்திருக்கலாமன்றோ? வேறு வேறாகக்காணப்படுவதாலேயே சர்வ சக்தியும் சர்வ வியாபகமும், சமத்துவமும் கொண்ட கடவுள் என்பதாக ஒன்று இல்லை என்பதுதான் பதிலாகும்.

ஏனெனில், நொண்டிக்கும், முடவனுக்கும், நல்லவனுக்கும், கஷ்டப்படுபவனுக்கும், கஷ்டப்படுத்துகிறவனுக்கும் "கடவுளே" காரணஸ்தனாயிருந்தால் கடவுளை சர்வ தயாபரத்துவமுடையவனென்றும், பாரபக்ஷமில்லாத சர்வ சமத்துவ குணமுடையவனென்றும், எப்படிச்சொல்லமுடியும்? இந்தப்படி பகுத்தறிவைக்கொண்டு சொல்லக்கூடிய சமாதானங்கள் ஒரு புறமிருக்க, ஆராய்ச்சியைக்கொண்டு அறியக்கூடிய சமாதானங்களைப்பற்றி சற்று கவனிப்போம். ஒரே கையால்

கைநிறைய அரிசியை அள்ளி அள்ளி வேருய் வைத்து ஒவ்வொரு தடவை அள்ளிய அரிசியைத் தனித்தனியாய் எண்ணிப்பார்த்தால் அவற்றுள் ஒன்றுக்கொன்று எண்ணிக்கை வித்தியாசமிருப்பானேன்? அதே மனிதன் அதே கையால் அதே நிமிஷத்தில் அதே குவியலிலிருந்து அள்ளினவைகள் ஏன் வித்தியாசப்படுகின்றது? ஒரே பூமியில் ஒரே விளுடியில் விதைக்கும் ஒரே மாதிரிவிதைகள் சில முளைத்தும் சில முளைக்காமலும் முளைத்தவைகளில், சில வளராமல் கூளையாகவும், சில அதிக உயரமாகவும் சில அதிகமான மணிகள் கொண்ட கதிராகவும் சில குறைவானமணிகள் (தானியங்கள்) கொண்ட கதிராகவும் சில முளைத்து நன்ருய்த்தளைத்தும் ஒரு மணிகூட இல்லாத வெறும் கதிராகவும் இருக்கக் காரணம் என்ன? ஒரு விளுடியில் ஒரு பூமியில் நட்ட செடிகள் ஒன்று பல கிளைகளுடனும் ஒன்று சுவல்பகிளைகளுடனும் வளருவதும் ஒன்று பதினுயிரக்கணக்காகக் காய்ப்பதும், ஒன்று நூற்றுக் கணக்காகக் காய்ப்பதும், ஒன்று பூ விட்டு எல்லாம் கருகி உதிர்ந்து விடுவதும், ஒன்று பூவிடாமலும் பிஞ்சு விடாமலும் வாடாயிருப்பதும் என்ன காரணம்? கடவுள் ஒருவர் இருந்தால் இவைகள் எல்லாம் அதனதன் இனத்தில் ஏன் ஒன்று போல் இருக்கக்கூடாது?.

ஒரு சமயம் கடவுளே இந்தப்படி செய்திருப்பார் என்று சொல்வதானல் அம்மாம், செடி, தானியம் முதலியவைகள் இப்படி பலன் அடைவதற்கு காரணம் என்ன? என்பது போன்ற கேள்விகளுக்கு என்ன சமாதானமோ அதுதான் மனிதர்கள் சம்மந்தமான கேள்விகளுக்கும் சமாதானம் என்பது தானுகவே புலப்படும்.

முடிவுரை.

கடவுள், மதம் ஆத்மா, நான், பாவ-புண்யம், மோட்ச-நரகம், ஒழுக்கம், என்பன வெல்லாம் மனிதனால் கற்பனை செய்யப்பட்ட ஓர் கட்டுக்கதையே யொழிய வேறல்ல. இன்னும் தெளிவாகக்கூறவேண்டுமானால் ஒவ்வொரு நாட்டிலு முள்ள ஒரு சில சுயநலக்கூட்டத்தார்—ஊரார் உழைப்பில் உடல் நோவாது உண்டு வாழவேண்டுமென்று விரும்பும் மனிதப்புல்லுருவிகள்-புரோகிதர்கள் இத்தகைய கற்பனைகளைச் செய்து மக்களை மூடர்களாக்கி-அறிவிற்குப் பகைவர்களாக்கி-தன் நம்பிக்கையையிழக்கும்படிசெய்து-இவ்வுலகவாழ்க்கையின் இன்பத்தை மக்கள் வெறுக்கும்படி தூண்டி, தாங்கள் இவ்வுலகவாழ்க்கையில் பூரண இன்பந்துய்த்துக்கொண்டு, மற்ற மக்களுக்கு மறு உலகவாழ்க்கையில் மோகங்கொள்ளும்படி செய்து விட்டனர். எனவே பகுத்தறிவு வாதிகள்-மனித ஜீவி அபிமானிகள் தங்கள் பகுத்தறிவினால் சுயநலப் புரோகிதர்களால் கட்டப்பட்ட இந்த மறு உலக நம்பிக்கைகளைத் தகர்த்தெறிந்து, மக்களை இவ்வுலவாழ்க்கையில் பற்றுள்ளவர்களாக செய்யவேண்டும். விஞ்ஞான அறிவு நாளடைவில் லோகாயதவாதிகளுக்கு (Materialist) அனுகூலமாக வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. விஞ்ஞான வளர்ச்சி என்னும் சம்மட்டியினால்கடவுள், ஆத்மா, மோட்ச நரகம், பாவ புண்ணியம், ஒழுக்கம் என்னும் கற்பனைகள் நிர்த்தூளி செய்யப்பட்டுக் கொண்டேதான் வருகிறது. ஆனாலும் நாம் ஒவ்வொருவரும் இவ்விஞ்ஞான முறையைக் கைக்கொண்டு சுயநலப்புரோகிதர்களால் நிறுவிய மறு உலக வாழ்க்கையின் நம்பிக்கையை விரைவில் உலகைவிட்டோட்டி இவ்வுலக வாழ்க்கையை இன்பகரமாய்ச் செய்ய முயலுவோமாக. உலோகாயதம் (பிரகிருதி வாதம்) வாழ்க! பகுத்தறிவு ஓங்குக!!

பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிட்டெட், ஈரோடு.

3-அணு வெளியீடுகள்.

1. நான்என் கிறிஸ்தவனல்ல? ஆக்கியோன்: அறிஞர் பெர்ட்டிரண்ட் ரசல் M. A. F. R. C. S. மொழிபெயர்ப்பாளர்: S. குருசாமி B. A.,

2. மதம் மக்களுக்குச் செய்த நன்மை என்ன? ஆக்கியோன்: பெர்ட்டிரண்ட் ரசல். மொழிபெயர்ப்பாளர்: C. K. மருதாச்சலம் B. A.,

3. நான் சம்சயவாதி யானதேன்? ராபர்ட் G. இங்கர்சாலின் ஆங்கிலச்சொற்பொழிவின் மொழிபெயர்ப்பு.

4. மதமும் விஞ்ஞான சாஸ்திரமும். ஆக்கியோன்: அறிஞர் K. பிரமச்சாரி M. A., L. T.,

5. பிரகிருதி வாதம். ஆக்கியோன்: தோழர் ஈ. வெ. இராமசாமி.

2-அணு வெளியீடு.

6. மதம் என்றால் என்ன? ஆக்கியோன்: ராபர்ட் G. இங்கர்சால். மொழிபெயர்ப்பாளர்: S. லக்ஷ்மிரதன்பாரதி M. A., B. L.,